

Jaroslava Kavče Šálková

Chlebíček s majonézou

Zločiny v chatové osadě

Věnováno

Hance Hosnedlové

Když se dědeček Olivy Foglové rozhodl postavit nad údolím Jordánky tramskou chatu zvanou *První hlídka*, založil ji do svahu takovým způsobem, aby okno zděné vnitřní místnosti mířilo na východ. Kdykoli slunce za jarních mrazíků nebo podzimního chladu stoupalo po ránu nad kopec, mohlo chatu oknem zahřívát, což byla vlastnost neocenitelná. Tato vlastnost zmizela, když pod skalní stěnou Chlumu vyrostl borový hájek a teplým paprskům se do cesty postavila kromě borovic i střecha novějšího srubu malíře Kotíka. Ranní slunce ale dokázalo prokličkovat borovice, protáhnout se kolem Kotíkova komína, vniknout oknem do *První hlídky* a zasvítit na palandu. Na tu palandu, na které nyní spává vnučka Oliva pod prošívanou dekou s nažloutlým motivem vrbového listí, a v patách na patchworkové dečce hlídá její spánek celobílý hladkosrstý Jack Russell teriér jménem Watson, podomácku zvaný Vacínek.

Na sklonku prázdnin, bylo to v pátek před víkendem, ranní slunce zářilo na palandu *První hlídky* tak dlouho, že se mohlo považovat za slunce dopolední. Konečně se zpod prošívané deky vynořila ženská ruka a sáhla po náramkových hodinkách. Vzápětí deka odlétla ke zdi a psíka probudilo zvolání:

„Vacínku, my jsme zaspali! Zrovna když máme nácvik v Lázeňských domech. Vstávejte, ať místo vás nezařadí náhradníka! Takovou ostudu bychom nepřežili.“

Pejsek hop na podlahu a pádil ke dveřím. Paní mu odemkla, pustila ho na plácek před chatou a vrátila se k umyvadlu, zrcadlu a ke skříni. Parádní „safari“ košile v barvě písku, pestrý šáteček kolem krku, lepší cestovní džíny, hrubě pletený vlněný svetr přes ramena (to kdyby se do chaty vrátili za večerního chladu), nákupní tlumok na záda, lodenová brašna na rameno, a už byla venku z chaty a zamykala se slovy:

„Nedá se nic dělat, Vacínku. Musíme dolů bez snídaně!“

Vzápětí paní s bílým pejskem v patách ve spěchu sbíhala příkrou stezičkou ukrytou v borovém lese dolů do údolí, kde se dávno rozplynula jitřní mlha.

Její spěch neunikl pozornosti osadníků, kteří si povídali nahoře před srubem *Oklahoma*. Majitel srubu, Doc. Phdr. Ivo Jeřábek, postával bosý na prknech verandy oděn do ranního negligé chatařů ze Staré osady (to je v jégrově triku a trenýrkách), lokty se opíral o zábradlí, v jedné ruce hrnek s kafem, ve druhé cigaretu, a vykláněl se nad pěšinu, kde postávali starý kovboj

Střecha, Harry ze *Zapomenutého ranče*, zálesák Calvera s vlčákem a hromotluk Tóna z chaty *U pistolníka*. Ti všichni se pod verandou zastavili, i když každý s jiným posláním. Kovboj Střecha se vracel z houbařské výpravy, Harry před hodnou chvílí vyprovodil svou ženu pod kopec k Lázeňským domům, zálesák Calvera byl se psem na procházce a hromotluk z chaty *U pistolníka* šel jen tak kolem.

Někdo hodil do placu otázku:

„Kam Oliva pádí tak zběsile?“

Odpověděl Harry, znalecky a s nadhledem v hlase:

„Běží do Lázeňských domů. Skoro pozdě, řekl bych. Ženský z naší osady co mají malý psiska tam dneska dopoledne s mojí ženou nacvičují módní přehlídku pro pejskaře. Chudinka moje žena, má z toho trému, ani spát nemohla. Dovedl jsem ji až k Lesnímu baru, sama se v lese bojí, a byl jsem rád, že jsme nikoho nepotkali. Vlekla ranec a já vedle ní kráčel jako pán. Ty řeči, kdyby nás někdo viděl, že nejsem gentleman! Ale já povídal: ženo, ponesu ten ranec, do lázní jsou to tři kilometry - ale ona že ne. Že mi vzácný náklad nemůže svěřit, že bych ho ztratil, upad s ním do bláta, nebo bych jí utek a zapomněl ho v hospodě.“

„Jaký vzácný náklad?“ zajímal se Jeřábek.

Harry se zatvářil, že snad po něm chce, aby po těžce odpracované šichtě vzal ještě jednu. Ale odpověděl statečně:

„V tom ranci bylo šestadvacet oblečků pro psy a dvanáct šatiček pro malý holky, který budou ty psy držet na vodítku, aby z toho přehlídkového mola nezdrhli mezi diváky nebo nepokousali fotografy.“

„Nepovídej. Šestadvacet psích oblečků. To zní příšerně.“

„To není všechno! Kdybyste viděli, jak to vypadá v našem pražském bytě! Celý tejdny šlapu v odštířkách a utrhaných nitích, plotna studená, lednice taky studená a navíc prázdná, stůl zavalenej hadrama, žena si od šicího stroje ani nevšimla, že jí po večerech prchám do hospody.“

„V lázních se něco děje?“ vzesl Jeřábek další otázku.

Tentokrát Harry odpovídal ochotněji:

„Musel jsem si vzít v práci na dnešek mimořádný volno, žena mě donutila, a přijeli jsme na osadu včera večer - a to jen proto, že zejtra v sobotu je ten velkej den pro všechny ženský v osadách, a v celým Poříčí a v celým dalekým okolí. V lázních budou mít *Slavnost letní módy* nebo jak ten cirkus nazvali.“

„To musí stát hotely spoustu peněz,“ řekl Jeřábek.

„Je to podnik jak hrom,“ souhlasil Harry. „ale lázně měly dobrou sezónu, tak se plácly přes kapsu. Pozvaly i nějaký módní návrhářky z Prahy. Pořádá se jako letní festival na plovárně u řeky, od dvou hodin odpoledne přes večer až do noci. Jedna módní přehlídka za druhou. Čekají se davy lidí. Narvaný hotely a restaurace. U grilu nebude k hnutí. Bude řvát hudba. A zlatý hřeb programu - lázně vyhlásily odpolední soutěž pro místní švadlenky, a kterou porota ocení, pojede na třínedělní stáž do Paříže.“

„Tvoje žena by ráda do Paříže?“

„Ani ne, ona se všude bojí, ale moje žena je se svým šitím mimo soutěž. Malý holky budou naše pejsky v oblečkách předvádět jako kulturní vložku,“ vysvětloval Harry. „Publikum se zabaví, aby porota měla čas vyhlásit tu pařížskou vítězku. Celou akci ovládám do puntíku, žena o ničem jiném nemluví. Tedy pokud promluví. Povídám jí - ženo, co budu mít k obědu? A ona - ukroj si chleba! Věřili byste tomu?“

„To bych od ní nečekal,“ řekl Jeřábek.

Calvera to shrnul:

„Jsem rád, že nás chlapů se ten blázelec netýká. Jsme hodně daleko.“

Harry se rozjasnil.

„Nás se to právě týká, a zatraceně hodně, kamaráde! Je to takhle - znáte přece Mrazíka z Lesního baru? Zatímco chatařky ze všech osad budou v sobotu slezly na plovárně a mužský budou v chatách opuštěný, Mrazík chce opuštěncům uspořádat sobotní pánskou jízdu. Něco nevídaného. Taky měl dobrou sezónu.“

Harry ztišil hlas, jakoby se v blízkosti nacházel někdo nepovolaný (nebo spíš nepovolaná) a pokračoval:

„Jak jsem byl se ženou dole pod kopcem, zahlíd jsem Mrazíka. Zrovna vynášel z auta jednu bednu za druhou. Cinkavý zboží. Samý flašky. Bedny flašek. Chlapi z osady Přístav táhli k Lesnímu baru ten velký gril, co se vozívá na břeh řeky při Benátský plavbě. Ale tohle bude, a to mi věřte, daleko větší brajgl.“

„Dobrá zpráva,“ pochválil ho Calvera. „Tam nesmíme chybět.“

Starý kovboj Střecha se radoval:

„Mám z toho krásný vidiny už teď! Do večera budu hladovět a zdehydrátuju se, abych zejtra vydržel co nejdýl.“

Radovali se všichni.

Docent Jeřábek se rovněž radostně účastnil chlapského hovoru, ale chvílemi zvedal hlavu a neklidně pohlížel na obzor. Z verandy *Oklahomy* bylo vidět daleko za lesnaté údolí Jordánky, až za řeku na svahy kopců za městečkem Poříčí. Tam v sedle dvou kopců bylo pole, po něm

jezdil maličký traktůrek, sotva znatelný, a oráním měnil světlou barvu ornice na temně hnědý odstín. Kdykoli se tam Jeřábek podíval, lehounce strnul, jakoby ho něco zabořilo. To něco bylo vědomí, že léto odeznívá a brzy přijde podzim. Nastane bědný čas, kdy se Jeřábek po prázdninách strávených v romantické volnosti Staré osady vrátí do lidnatého hlučného města ke svazujícímu zaměstnání. Bude muset na chodbách odpovídat na pozdravy studentů a chodit na obědy s vědeckými kolegy. Pro povahu docenta Jeřábka hrozná představa a přiměřeně trýznivá.

Bylo dojednáno, jak se zítra na pánskou slavnost do Lesního baru půjde. Vezmou se všechny produkce schopné hudební nástroje, spacáky a deky, a zbytek noci (pokud bude zbývat) se dospí na vodáckém tábořišti. Po chvíli radostného domlouvání se chataři chystali rozejít, když Střecha zvolal:

„Hele, na osadu přijel mladej Pekárek!“

Stezkou, kterou před chvílí pospíchala Oliva na dno údolí, vystupoval nahoru k chatám mladý muž. Věkem dosti přes dvacet, byl přiměřeně vysoký a pohledný, tak aby se líbil širokému spektru dívek, ale nepořádně přerostlé vlasy a na mladíka z města až příliš usměvavá tvář naznačovaly, že tady se jedná o rodilého příslušníka Staré osady. Ostatně na zádech nesl tábornickými potřebami obloženou uesku, a oblečen byl maskovacím způsobem požadovaným životem v lesích. Skutečnost, že stoupá k chatám od vlaku, prozradily tři nákupní tašky, vláčel je skoro po zemi. Když dorazil k *Oklahomě*, usměvavý mladík veselými pozdravy nešetřil.

„Kde máš mámu, Pekárku?“ zeptal se Střecha.

Mladík položil tašky na pěšinu.

„Mámě přidali víkendovou službu na nádraží. Pak má týden dovolenou, a já pojedou za kamarádama na sever. Tady mi napsala seznam, co mám před jejím příjezdem na chajdě udělat. Na prvním místě musím nanosít vodu a pochyťat myši. Pak tu mám ucpaný okap, že přetejká když prší, a něco se zámkem - to nemůžu přechíst.“

„Asi namazat, ne?“ nadhodil Harry.

Střecha nenápadně zakroužil k odloženým taškám.

„Hele, Střecho, nechod' k nim moc blízko,“ vzhlédl od seznamu Pekárek. „Mám pochopení, dobrý parde, ale máma chce v neděli přijet, zalízt do spacáku a celou dovolenou prospat. Aby nemusela chodit nakupovat, tak si do těch tašek pořídila zásoby. Nechci, aby postrádala ani kůrku. Myslel jsem, že mě pochválí, když jsem se nabídl, že něco z těch zásob vezmu s sebou, aby to měla od vlaku lehčí, ale ona mě nepochválila a vrazila mi tašky všechny. Seznam k tomu. Mám krušnej život.“

„My taky máme krušnej život, mladej,“ ozval se zase Harry. „Už jsi někdy viděl obejvák, kde se šije šestadvacet psích oblečků? Neviděl. Tak si nestěžuj.“

Byl čas shromáždění rozpustit.

Střecha taktně ztratil zájem o Pekárkovy tašky, i když navrchu viděl v zavařovací sklenici šunkofleky, dnešní bohatou večeři pro mladého, a rozhodl se večer zajít k Pekárkům na návštěvu. Docent Jeřábek se stáhl do srubu, Calvera pokračoval v procházce s vlčákem, a hromotluk z chaty *U pistolníka* se loučil slovy:

„Neměl bych na zítřek připravit vozembouch?“

Rozešli se.

Oliva Foglová s Vacínkem na vodítku zrovna přecházela po cestě ze zarostlého lázeňského parku do pískovcového lomu, kde mohutné břízy stíní chatařskou hospodu, když ji míjela hou-pavě odjíždějící dodávka z lahůdkárny. Paní Míla v bílém plášti nesla zadním vchodem do ku-chyně nízkou přepravku zakrytou bílými papíry, a její přítel Mrázek zvaný Mrazík pod terasou připisoval křídou na černou tabuli k nabídce „segedín knedl“, „tepl domácí sekaná okurka chléb“, „rizoto kuře ital s hrášek“, „smaž žampion hranolky!“, „udrž ČISTOTU!!! DO KOŠE!“ další řádky nabídky „DNES CHLEBÍČKY! vajíc lázeňský salám ČERSTVÉ!“

Než se Oliva kolem sehnuté postavy Mrazíka dostala po dřevěných stupních na terasu a prošla k dlouhému oknu nad výdejním pultem, paní Míla do skleněné chladicí vitríny vyložila část dovezených lahůdek a zbytek ukládala vzadu do lednice. Jakmile zahlédla chatařku ze Staré osady před pultem, rychle se vrátila.

„Copak, že nezkoušíte, paní Foglová? Slyšela jsem od řeky veselou muziku! Tak jsem si řekla - to už nacvičují naši pejskové!“

Oliva položila na pult výdejního okna peněženku, objednala si pozdní snídani, a podala vysvětlení:

„Ještě není pódium připraveno na zkoušky. Máme přijít za hodinu. Podle rozvrhu jsme už měli nacvičovat, a hned po nás budou svoje modely zkoušet pořičské krejčové. Snad se to stihne.“

Paní Míla se vyklonila přes pult, aby pohledem pohládila Vacínka, který se k ní nahoru natěšeně vzpínal na tenkých bílých nožkách.

„Tak ty budeš parádník a manekýn, no, už se těším, až tě uvidím. Taky zítra půjdu na ty přehlídky.“

„Budete mít zavřeno?“ podivila se Oliva.

„Ale kdepak! V sobotu nemůžu zavřít, víte, jaký je tu frmol. Ale můj přítel se obětuje, vezme si hospodu na starost, abych na tu slávu mohla jít s ostatními ženskými.“

„To je od něho hezké,“ chválila Oliva.

Rychlovarná konvice syčela jako o život. Paní Míla zalévala kávu ve vysoké sklenici pro prominenty, a horká pěna stoupala vzhůru i s lahodnou kávovou vůní.

„Ještě jsem vám chtěla povědět, paní Foglová - už přijely modelky. Viděla jsem je, jak si vyšly na procházku k řece. Sedm krásných vysokých holek, takové mladičké, nesly se jak baletky. Oči jsem na nich mohla nechat.“

„Sedm? Řekli nám, že nasmlouvaných bude šest.“

„Čtyři modelky šly vepředu a tři za nimi. To vím jistě.“

„To je divné. Produkční je moje spolužačka, byla jsem jí na svatbě, ale ani ze staré známosti nám nechtěla na finále půjčit profesionální modelku. Že těch zajištěných šest sotva bude stačit pražským návrhářkám. V kolekci pro pejsky jsou totiž oblečky svatebních hostů, a jako doprovod by se k nim hodila dospělá nevěsta ve svatebních šatech. Šaty nám půjčí jedna novomanželka z Poříčí.“

„Třeba jde o peníze, aby těch pár minut, co se slečinka bude natřásat ve svatebních šatech, nebylo zadarmo.“

„Možná si to produkce ještě rozmyslí. Máme v záloze šaty pro družičku. Ale nevěsta by se hodila víc.“

V té chvíli se za Olivou ozval ženský hlas:

„Už jste se, proboha, vypovídaly? Čekám věčnost! Poslyšte, Olivo, nevdí vám, že jste mě předběhla? To vás maminka neučila, že předbíhat ve frontě se nemá? Pár na zadek vám měla dát, abyste si to pamatovala.“

Rozhovor mezi Olivou a paní Mílou ve výdejním okně byl tak zaujatý, že obě přehlédly tvořící se frontu. Paní Míla, která prahla po informacích od zdroje, ji přehlédla nejspíš úmyslně.

Jako první čekala na obsluhu paní tak k osmdesáti na invalidním vozíku. Hleděla vzhůru na Olivu a v jejím pohledu nebylo nic přívětivého. Byla to paní Kábrlová z osady Říční lázně II. To je ta chatářská čtvrť nejbliž lávce přes řeku, kde se víc než na víkendovou romantiku dbá na upravené zahrádky a drátěné ploty, a osadní výbor už dávno vymohl elektřinu. Teď se vyjednává o připojení vodovodu z Lázeňských domů. Osada Říční lázně II většinou už slouží jako trvalá obydlí pro majitele, kteří se sem přestěhovali z města.

Oliva dámu pozdravila zdvořile a s omlouváním, že netušila.

„Já jsem byla támhle vzadu,“ vyjela na ni paní Kábrlová. „Čekaly jsme s dcerou, až přivezou chlebičky. V pátek vždycky chodíme pro chlebičky.“

Invalidní vozík přidržovala vzadu za madla nenápadná temně oděná ženuška, dcera Svatava. Klopila hlavu a tvářila se, že by se na terase raději neviděla. Setkání s ní Olivu potěšilo. Svatava Kábrlová je vyhlášená prádlová švadlena, kdysi šila pro Olivinu matku blůzy a letní šaty na míru. Oliva ráda chodila s matkou ke Kábrlovým na zkoušky. Vonělo to tam olejíčkem na šicí stroje.

„No, už jste mě, Olivo, zdržela dost,“ shrnula stará paní, nadzvedla se na vozíku a obrátila se k paní Míle s žádostí o chlebičky.

„Dejte mi ty, co vždycky беру,“ poručila si. „Šunkový a salámový. Pro dceru nic, ta chlebičky nejí.“

„Šunkové nepřivezli,“ řekla paní Míla se soucitnou úslužností, ale bez špetky upřímnosti. „Mohu nabídnout lázeňský?“

„Ten je moc drahý. Nevnučujte mi ho jen proto, abyste na mně vydělala.“

„Na lázeňských je dvojitá šunka, proto jsou dražší.“

„Hm. Co je na tom vajíčkovém?“

„Jako základ bramborový salát, půlka vařeného vejce přelitá majonézou, proužek šunky, na ozdobu plátek okurky, proužek kapie a petržel. Pod tím vším vecka, samozřejmě.“

Po vyčerpávající charakteristice obloženého chlebičku s vejcem se zákaznice na vozíku zahleděla na paní Mílu podezřívavě. Ta se tvářila úslužně, a paní Kábrlová musela potlačit pocit, že si z ní prodavačka střílí. Stroze se zeptala:

„Takže šunka tam je?“

„Ano.“

„Tak mi dejte jeden salámový a jeden ten vajíčkový.“

Paní Míla s viditelnou úlevou zabalila dva chlebičky na tácku do jemného papíru, Svatava zaplatila, a matka si chlebičky položila na klín. Potom obě dámy opouštěly Lesní bar, a vozík vedený přihnutou Svatavou mířil na lázeňskou procházkovou pěšinu podle řeky.

Oliva se už předtím se svou pozdní snídaní vytratila ke stolku co nejdál od fronty u výdejního okna. Cizí chatařka tam pojídala zákusek. Chatařka počkala, až se Oliva usadí, a prohodila:

„Podvodnice jedna - ty ženské dorazily až po vás, a ona dělala, jakoby tu kvůli vám čekala hodinu. Však já ji dávno prokoukla, jak je falešná. Svatavy je mi líto. Chudák holka. Mám chatu hned vedle nich.“

Nato se cizí chatařka věnovala svému zákusku, jakoby k žádným slovům z jejích úst nedošlo. Oliva moudře mlčela, a Vacínek se pod stolem vrhl na párek v rohlíku.

Nepříjemné setkání s paní Káberlovou Olivu rozladilo, ale ten den nezůstalo samo. Po vydařeném nácviku přehlídky psích oblečků, kdy se shromáždilo mnoho nahodilých a nadšených diváků (dokonce se přiběhly na zkoušku podívat i kuchařky z hotelové kuchyně), tedy hned po tom, co ruce Harryho ženy pod střechou rozlehlého stanu rozepnuly Vacínkovi poslední předváděný obleček (snášel to s noblesou hvězdy módních přehlídek) přišla za Olivou produkční Bobi Kortýzová a žádala o důvěrnou schůzku. Měly se setkat za chvíli u zadní zdi hotelu „U vody“.

Oliva váhala.

„Poslyš, Bobi,“ řekla, „mohly bychom si promluvit hned a tady ve stanu? Není tu klid, ale nezlob se, je toho na mne trochu moc. Měla jsem těžký týden, včera jsem přijela na chatu, a teď ten nácvik...“

„Nechci, aby nás viděli spolu,“ přerušila ji Bobi. „Jsem zoufalá.“

„Tak já přijdu,“ svolila Oliva.

Důvěrná schůzka mezi bývalými spolužačkami Olivou Foglovou a Bobi provdanou Kortýzovou se odbývala za hotelem „U vody“, ve stínu vysoké zdi bez oken - pokud se nepočítají nízká okna suterénu nebo okénka koupelen v řadě nad sebou. Produkční Bobi Kortýzová tam postávala u hromady cihelné suti a nebyla sama. Provázel ji mladší muž neurčitého společenského postavení - mohl pocházet z celé škály nižších manažerských profesí, a s noblesně oblečenou paní produkční neladil. Naopak, kombinace blyštivého saka a obnošených otřepaných džín vrůstajících do cihelného prachu volala do světa, že něco není v pořádku.

Když se Oliva s Vacínkem objevila za rohem hotelové zdi, Bobi se k ní vrhla s úlevou:

„Musíš mě zachránit, Olivo. Jsi jediná moje naděje – ach, promiň, dovol představit, můj přítel. Můj přítel Libocký. Tedy Petr Libocký.“

Bobi přidala na slovo *přítel* víc důrazu, než by se na vdanou ženu slušelo. Oliva pochopila. Tedy to, že při slovech „aby nás spolu neviděli“ nešlo o ni, ale o tohoto muže.

„Co se děje, Bobi? Tobě ráda pomohu, poradím, zařídím...“

„Někdo mi strčil do kabely výstřižek z televizního programu - byl to film, kde zavraždili modelku na přehlídkovém molu. Musel to být můj skoro bývalý manžel. Petr ho zahlédl před hotelem.“

Bobi se ohlédla po lesklém saku nízkého manažera, a ten vážně přikývl.

„Tvůj skoro bývalý... Počkej, ty už nejsi s Kortýzem?“

„Rozvádíme se.“

„Ale proč, Bobi? Vždyt' jste se měli tak rádi!“

„Lidi se časem mění. Kortýz sedí dvacet let na židli v úřadě, kam si dřepnul pod škole, a skoro za ty samé peníze. Já se dostala dál, něco jsem dokázala, něco chci udělat - a mít se líp. O hodně líp. Nehodlám do konce života živořit na stejných platech a bydlet v garsonce po babičce. On můj rozlet nechce pochopit. Odmítla jsem snášet jeho přízemnost.“

„Dobře, Bobi, co bylo s tím výstřižkem? Jak jsi poznala, že je od manžela?“

„Ten film dávali v den, kdy jsem Kortýzovi na rovinu řekla, že od něj odcházím. Vlastně to byla poslední kapka našeho vztahu - ten film o modelkách. Něco se ve mně vzbouřilo. Uvědomila jsem si, že produkce je to, co chci dělat, a co mi přinese úspěch. Mám obavy, že ze msty - rozumíš, Olivo - aby se mi pomstil, že udělá nějakou hroznou věc. Asi mi to ten magor chce dát sežrat.“

Poslední věta nešla dohromady s elegancí paní produkční, ale snad se dá omluvit rozčilením. Bobi mluvila dál:

„Někdo mi do firmy posílal výhružné dopisy. Tak měsíc nazpátek. Že moje modelky potká krutý osud a podobně. Musíš mi poradit, co mám dělat! Hned teď. Mám strach, že něco udělá holkám na molu zítra při přehlídce.“

„To je vážná věc, Bobi,“ řekla Oliva, „Výhružné dopisy. Jak víš, že byly od manžela?“

„Píše v nich takové věci, které znám jen já.“

„Mohu je vidět?“

„Ne. Zničila jsem je. Poradil mi to Petr, aby prý Kortýzovi nepřitížilo, že se připravoval dopředu. Skončily v popelnici.“

„Ale Bobi! To nebylo prozíravé, zvláště při rozvodu. S těmi dopisy jsi měla jít na policii! No, nevádí, půjdeme spolu. Musíš to nahlásit, věř mi.“

Bobi se začala ošívát.

„To právě nemůžu. Kdyby se o hrozícím nebezpečí dozvěděla ředitelka z Lázeňských domů, mohlo by se stát, že by přehlídka nechala přesunout do velké hotelové haly, kde se konaly přehlídky loni a roky předtím. Komornější, jen pro vybrané hosty na vstupenky. A hlavně levnější.“

S tím Oliva souhlasila, že tohle by se mohlo stát.

„A to se právě stát nesmí,“ řekla Bobi.

Zvláštní bylo, že od této chvíle přítel Petr Libocký kousek poodešel, jakoby se o další hovor nezajímal.

„Protože Lázeňské domy mi už za celou akci zaplatily dopředu. Musela bych velkou část vrátit. Ale já ty peníze už nemám.“

„Tomu nerozumím, Bobi...“

„Jsou to investice, chápeš, ty peníze leží u mě na účtě do té doby, než je splatnost faktur dodavatelům. Petr mi radí jak je využít dál, a dodávky za ozvučení, světla, stan a podobně zaplatím, až když mi začnou posílat upomínky. Petr Libocký je můj finanční poradce. Podle něj to není špatný byznys, ale někdy ty půjčené investice nejsou dost ziskové a nevrátí se zpátky. Ale to se spraví. Tahle *Slavnost letní módy* v Poříčí mi zaplácně nějaké ty ztráty. Ale musí se konat ve velkém stylu na plovárně.“

Oliva stále nemohla pochopit, o co jde. Kromě toho ji vyrušilo houkání sanitky a po chvíli i kvílení policejní sirény někde poblíž řeky. Ale právě ta policejní siréna jí navedla na správné vysvětlení Bobiných finančních obav.

„To nemyslíš vážně, Bobi! To je podvodné jednání. Přestože to vypadá důvěryhodně. Kraděš peníze zákazníků pro sebe, a faktury zaplácněš penězi jiných zákazníků? V jaké ztrátě jsi se ocitla, když ti tak záleží na tom, abys nemusela vracet úhradu produkce Lázeňským domům? Pár set tisíc?“

Bobi trochu lehkovážně, ale přece jen s obavami odpověděla tišeji, snad aby to její mladý přítel neslyšel:

„Dvanáct milionů.“

„Tolik? Bobi! Kde je vezmeš?“

Spolužačka neodpověděla.

Dozněla i policejní siréna, a bylo to někde blízko.

„Nezlob se, Bobi, ale pokud nechceš můj doprovod na policejní stanici, tak pomoc u mne nehledej,“ rozhodla Oliva. „Tohle je nad moje síly a známosti. Výhružky smrtí, to je příliš! Ještě si to rozmysli.“

„Naopak, ty si to rozmysli,“ žádala Bobi. „Znám tě, Olivo, tebe určitě napadne, jak se z tohoto maléru dostat ven. Potřebuju tě. Do zítřka.“

Oliva mlčela a hotovila se k odchodu. Vacínek vyrazil vpřed, jeho psí instinkt mu říkal, že nastal čas obědvat. Míjeli Petra Libockého v lesklém saku, ten jen postával u zdi hotelu vedle okapové roury a na rozloučenou pokynul hlavou bez úsměvu.

Opustit svědomitého a starostlivého Kortýze kvůli tomuhle hejskovi?

Když Oliva obešla hotel ke vchodu, byl čas k přemýšlení - oběd v hotelové restauraci, nebo zajít přes zanedbaný park k Lesnímu baru? Oliva se rozhodla pro restauraci. Ale než vstoupila na hotelovou terasu mezi růžově kvetoucí oleandry, odněkud se vynořila paní Míla v bílém plášti. Zvolala:

„Tolik vás hledám, paní Foglová, konečně jsem vás našla!“

S planoucíma očima ji chytila za rukáv.

„Musíte hned se mnou ke stánku, stalo se něco hrozného.“

Za ten rukáv si Olivu přitáhla blíž a zašeptala jí do ucha:

„Schovala se u mě v kůlně. Co mám dělat?“

V kůlně za Lesním barem panovalo šero. Pruhy světla z nedoléhajících prken ve stěnách osvětlovaly složené bedny a stohy papírových krabic. Trochu víc bylo vidět, když paní Míla otevřela dveře a obě dámy vstoupily dovnitř.

„Kde je?“ zašeptala, kdoví proč, Oliva.

„Támhle, za těmi přeprávkami,“ rovněž šeptala paní Míla.

„Kůlnu nezamykáte?“

„Přes den nikdy. Pořád sem pro něco chodíme. Kdyby odtud chtěl někdo cizí něco odnést, viděli by ho hosté od stolů a spustili by povyk.“

„Ale je ticho, nikdo tu není.“

„Možná utekla. To bych byla ráda,“ povzdechla si paní Míla.

Ale Svatava neutekla. Krčila se vzadu na krajíčku bedničky jako hromádka neštěstí. Zdvihla hlavu. Její zhroucená tvář v šeru kůlny vypadala jako z divadelního dramatu – bledá, s červenými flíčky a uslzeným nepřítomným pohledem. Dámy obešly haldu přepravek, a Oliva se k ní sklonila. Paní Míla zůstala stát vzadu.

„Co se vám stalo, Svatavo?“ zeptala se Oliva a snažila se o konejšivý tón.

„Zabila jsem svou matku,“ zněla odpověď.

Tohle Olivu zarazilo a překvapilo.

Paní Míla za jejími zády prohodila:

„Pořád vykřikuje do světa, že zabila svou matku. Co mám dělat, paní Foglová? Volat policii? To mi prošmejdí krám. Nemůžete ji odvést někam jinam?“

Oliva tuhle výzvu nenápadně přešla.

Paní Míla lamentovala dál:

„Koupila pro matku chlebičky, a jely s vozíkem na promenádu k řece. Za chvíli se vrátila, že zapoměla vzít z pultu ubrousek. Tak jsem jí dala dva, a ona běžela zpátky k řece.“

Zbytek už říkala tak rychle, že jí bylo ztěžší rozumět. Svatavu schovanou v kůlně prý našla, když potřebovala na pult doplnit paštikové konzervy. Hned ji napadlo vyhledat pomoc u stálé zákaznice ze Staré osady, proslulé úspěšným řešením zapeklitých situací.

„Musím zpátky k pultu,“ prohlásila paní Míla. „Je pátek, to je vždycky firmol. Lidi přijíždějí na chaty, po cestě vyhládnou, nejdřív zajdou k nám na baštu. Vy si s ní, paní Foglová, jistě poradíte.“

Paní Míla uznale poklepala Olivě na rameno a spěšně opustila kůlnu.

Oliva si přitáhla jednu bedničku a posadila se.

„Řeknete mi, Svatavo, co se vám stalo? A kde je vaše matka?“

Svatava chvíli mlčela. Potom začala vyprávět. O tom, jak tlačila vozík podle řeky, jak tam bylo krásně, prosluněné stromy, keře zimolezu a posečená tráva na břehu. Matka držela na klíně chlebičky a snědla je na oblíbeném místě, kde se vždycky zastavovaly. Matce se tam líbily navršené říční balvany a vstup do vody příjemně pokrytý oblázky. Když matka dojedla svačinu, měla prsty zapatlané majonézou z vajíčkového chlebičku. A Svatava zapoměla na ubrousek! Tak musela běžet zpátky do Lesního baru, aby si matka mohla prsty otřít. Vozík zůstal stát na cestě. Matku nechala u řeky maličkou půlhodinku, určitě ne déle. Když se vrátila s ubrouskem, tak svou matku zabila.

„Jak jste to udělala?“ zeptala se Oliva.

„Já nevím.“

„Vy nevíte, jak jste zabila svou matku?“

„Asi jsem ji uhodila velkým oblázkem a pak jsem jí hlavu strčila do vody.“

Svatava se upřeně podívala slzavýma očima na Olivu a namítla:

„Musela jsem to být já, kdo jiný?“

„Počkejte, Svatavo, to není tak jisté. Snažte se vzpomenout. Takže vy jste zabila svou matku a pak jste běžela pro ubrousek?“

„Ne, když jsem běžela pro ubrousek, tak ještě seděla ve vozíku a volala za mnou, abych si pospíšila, že nemůže mít ruce upatlané, že to nesnáší. Ona nesnáší hodně věcí.“

Tohle jí Oliva uvěřila a ptala se dál:

„Tak jste svou matku usmrtila oblázkem, když jste se vrátila z Lesního baru. Jak jste ji odtáhla do řeky?“

„Já nevím,“ řekla Svatava.

„Tvrdíte, že jste matku zabila, ale nevíte, jak to proběhlo? Dobře. Vzpomenete si, co jste na tom místě viděla jako první, když jste dorazila s ubrouskem? Asi matku na vozíku?“

„Ne. Už byla ve vodě. Obličejem ke dnu. Vedle ležel kámen od krve.“

„A vozík? Byl převržený někde jinde, než předtím?“

„Ne, stál na svém místě, jak jsem ho nechala.“

Celé to vyprávění znělo podivně. Oliva si nemohla její slova uspořádat do přijatelného děje.

„Poslyšte, Svatavo, nemohl vaši matku uhodit a položit do řeky hlavou dolů někdo jiný?“

Svatava odmítavě zavrtěla hlavou. Znovu zvedla uslzené oči a v nich se stále lesklo: byla jsem to já, kdo jiný?

Oliva změnila směr otázek.

„Proč jste zabila svou matku? Žila jste s ní přece dlouho, co se pamatujete.“

Stavava křečovitě zaťala ruce do sebe.

„Máte pravdu, celý život matce sloužím. Nesmím se od ní hnout ani na okamžik, počítá mi každou chvíli, kdy musím nakoupit, a ona zůstane sama doma tady na chatě. My tu bydlíme. Brzy mi bude šedesát. Říkám si, že bych už měla najít nějakého muže, mít rodinu a děti. Matka mi to nikdy nechtěla dovolit. Ale čas tak rychle utíká a stárnu... Proto si myslím, že jsem se jí chtěla zbavit. A zdvihla jsem asi ten oblázek.“

„Proč zrovna dneska? Bylo to kvůli tomu ubrousku? Že jste ho zapomněla vzít ke chlebíčkům, a matka vám to vyčetla?“

Svatava odmítavě zavrtěla hlavou.

„Ne. To jsem udělala kvůli Paříži.“

Tohle si žádalo vysvětlení. Svatava ho ochotně poskytla:

„To jsem věděla, že Lázeňské domy vyhlásily soutěž pro místní švadleny, a že vítězka bude tři neděle pracovat v pařížském salonu. Ale předtím jsem pomáhala vyklízet byt po tetičce, a ve skříni jsem našla deset metrů jemného plátka s modrými proužky. Taky balíčky lemovacích krajků, a další hodně staré látky, a napadlo mě...“ Svatava se na chvíli odmlčela, a pak mluvila dál: „že bych mohla taky na tu slavnost. Tajně, když matka spala, jsem našla dámské plavkové oblečení ve stylu dvacátých let. Overaly s nohavičkami, koupací čepečky, všechno lemované krajkami. Všude našité mašličky a knoflíčky. Taky župánky, sukýnky a živůtky... celkem patnáct modelů. Přihlásila jsem se, a ty modely jsou už v Lázeňských domech připravené na zítřejší přehlídku. Abych mohla jet do Paříže. Ale když jsem to oznámila matce, hrozně se zlobila. Že ona do takového mumraje nepůjde, a já tam taky nebudu. Že s ní musím zůstat doma jako

vždycky a dělat jí společnost. Prosila jsem produkci, jestli by mohli moji část v přehlídce místních švadlenek uspořádat beze mne, ale odmítli mě. Že si přehlídku musím hlídat sama. Že mají starosti s profesionálními návrhářkami. Někoho jiného na zástup jsem nestačila sehnat. Proto jsem asi matku zabila. Abych zítra předvedla svoje šití. A třeba jela do Paříže, i když by mě matka nepustila.“

Takhle se to mohlo stát. Ale Olivě na výkladu něco vadilo. Svatavu znala dlouhé roky, byla to bytost mírná, poddajná a úzkostlivá. Když něco zákazníci nesesedělo, dokázala obětavě přešívát, dokud nedosáhla spokojenosti. Představa, že by otrle sebrala kámen a přistoupila k vozíku s matkou...

Oliva se zeptala:

„Svatavo, nepotkala jste na promenádní cestě někoho, kdo by potvrdil, nebo spíš vyvrátil to, co říkáte?“

Svatava si vzpomněla, že nějaký muž postával u cesty. Když ho mījela, schoval se za strom. Ani nepozdravil.

„Víte, kdo to byl? Poznala byste ho?“

„To ne, stál ve stínu, a já jsem pospíchala. Ale to je asi zbytečné. Měla bych se udat na policii, co myslíte, paní Foglová?“

„Ještě chvíli tu zůstaňte,“ přikázala Oliva. „Zajdu se podívat, co se děje u řeky. Vydržte v kůlně, a nedělejte nic beze mne. Kdyby sem přišla policie dřív než já, mlčte a nic neříkejte.“

„Já se jim přiznám,“ špitla Svatava.

A myslela to vážně.

Promenádní pěšina začíná nenápadně za rákosovým plotem u plovárny. Bez varování vede lázeňské hosty z hotelových parků do zdivočelých porostů olší, mokřadních keřů a smutečních vrbin. Pod větvemi nad hladinou řeky se otevírají romantické průhledy na zarostlý protější břeh, doplněný zvýšeným náspem trati.

Pro hezký výhled na řeku jen málokdy chybí v letáčích Lázeňských domů obrázek pobřežní cesty. Obvykle se se v nich uvádí malebný kout s balvany a oblázky, kde paní Kábrlová s dcerou dělávají na procházce zastávku, a matka pojídá chlebičky zakoupené v Lesním baru.

Promenádní pěšina je vhodná pro dostaveníčka, sledování vodáků na řece, podvečerní procházky lázeňských hostů a venčení psů. To poslední Oliva využila, když vyšla z kůlny a zavřela za sebou dveře.

Ráda by přísahala, že švadlena si událost vymyslela. Třeba matka na vozíku usnula, a dcera se zděsila její bledé podoby. Použít se dala být různá vysvětlení, ale až příliš dobře do tragického příběhu zapadly sirény policejních vozů v době, kdy Oliva za hotelem odmítala zásah ve prospěch spolužačky Bobi Kortýzové.

Zapeklitá situace.

Oliva na pěšině okázale vedla Vacínka na vodítku, aby mezi lázeňskou klientelu dobře zapadla. Tentokrát se podle řeky nikdo neprocházel. Hned za bývalým lázeňským parkem postával hlouček rekreatantů a vedl rozčilený hovor.

Někdo Olivu zastavil a radil:

„Tudy po cestě se nesmí, paní, nikoho dopředu nepustí. Mají natažené pásy mezi stromy.“

Jedna žena v dlouhých ve větru vlajících šatech dokonce varovala:

„U řeky našli zabitou ženskou. Nechod'te tím směrem, ať vás taky nezabijou!“

Oliva za dobré rady poděkovala vděčně, ale nedbala jich.

Pospíchala dál.

Konečně se za ohybem pěšiny vynořily červené pásy, zamezující přístup na místo činu. Postává tu mladík v černém oblečení se znaky policie a žlutým nápisem na zádech. Důležitě se pohupuje na patách, ostražitě pozoruje okolí, a palce má zaklesnuté za kožený opasek.

Jen letmo je za páskou vidět jistou statnou osobu v civilu, jak s někým mezi balvany na břehu zaujatě rozmlouvá. Oliva propůjčila své tváři výraz úřední osoby a odhodlaně přikročila k pásce.

„Za kapitánem,“ řekla stroze a nesmlouvavě.

Na mladíka se nepodívala. Jakoby ho neviděla, a zátaras taky ne. Oční kontakt by mohl strážci napovědět, že má něco za lubem.

„Vstup zakázán,“ prohlásil mladík.

Palce měl stále zaklesnuté za opaskem. Žádný náznak, že by hodlal pásku nadzvednout a dovolil vetřelkyni se psem pokračovat v chůzi k balvanům. Ještě podezíravě dodal:

„Kdo vy jste?“

„Odborný poradce,“ odpověděla Oliva a k výrazu úřední osoby přidala netrpělivost.

Mladý policista se zasmušil, chvíli popřemýšlel, a pak přece jen pásku nadzvihl. Oliva poděkovala, stále neosobním hlasem, a prošla na hlídané území.

Mládenec v černém se po ní otáčel, sledoval ji pohledem, a v očích měl otázku, jestli nedošlo k profesionální chybě. Ale když vetřelkyně začala mluvit s kapitánem Krouckým a nikdo ji nevyhnal, otočil se a ostražitě sledoval pěšinu, jak mu bylo uloženo.

„Kdepak jste se tu vzala, paní Foglová?“ zeptal se kapitán Kroucký.

Neznělo to přívětivě, ale ani zlověstně.

Oliva se vymluvila na Vacínka. Že venčí psa. Kroucký souhlasně pokýval hlavou, a prohlásil s ironickým nádechem.

„Na procházce se psem - to vám musím věřit, paní Foglová? Řekněte na rovinu, o co jde, a já vám dovolím venčit pejska, kde se vám zalíbí.“

„Povíte mi, co se tu stalo?“

„Jedna paní se u břehu utopila. Máte k rodině bližší vztah?“

Oliva přisvědčila.

„Kdybyste přišla o chvíli dřív, zastihla byste koronera. Právě odjel, a vůz s tělem té paní taky.“

„Nešťastná náhoda?“

Kroucký zavrtěl hlavou.

„To je problém, pro který se nemůžu sebrat a odjet taky. Koroner tvrdí, že se paní utopila sama. Nějak se svezla horní polovinou těla pod hladinu a zalkla se. Rychle a nečekaně. Jenže v jejím zátylku našel ránu po úderu.“

„Pachatel ji srazil do vody? Takhle to vidíte, pane kapitáne?“

„Koroner mi vyhrožuje vyšetřovací motanicí kvůli zápisu ve zprávě, že k ráně došlo po smrti. Technici našli vedle těla podezřelý oblázek velikosti žemle. Nejdřív se paní ponořila a voda zaplavila plíce. Potom ji někdo pozvedl nad hladinu a tou oblázkovou žemlí ji udeřil. Dal si záležet, aby na kameni zůstaly stopy po úderu. Jestli se koronerův názor nezmění, budu si zoufat. Dnes je pátek, od pondělka mám dovolenou. Chci jet na Šumavu. Kdyby se mi tak někdo sám přiznal. Nevíte o někom, paní Foglová?“

Měl to být žertík, ale Olivě zatrnulo.

V téhle chvíli byl ústup z kapitánovy pozornosti nevyhnutelný. Nebezpečně se přiblížil čas otázek „Poslyšte, paní Foglová, jak dalece znáte tu paní?“ nebo ještě horší „Kdy jste ji viděla naposled? Kdopak ji doprovází, když je na vozíku? Kde tu osobu najdu?“ Na řadu by přišly podrobnosti o nákupu chlebičků v Lesním baru, nebo dokonce rozhovor s dcerou Svatavou. Za pár hodin vyšetřování si Kroucký zjistí potřebné detaily sám, a pokud začne Olivě vyčítat na

počátku zatajené informace, těžko mu předkládat výmluvu „tenkrát jsem to zapoměla“. Do konce i doktor Šimeček ze švýcarské dále káravě zdvihl obočí nad snahou bývalé sekretářky zamlčet důležité okolnosti zločinu.

Po žertíku s dovolenou se kapitán Kroucký otočil k někomu jinému, a Oliva toho využila. Stáhla se s Vacínkem dál od středu dění.

Invalidní vozík paní Kábrlové trčel uprostřed cesty, opuštěný a zbytečný, s černou dámskou kabelkou zavěšenou na zadním madle. Kabelka visela doširoka otevřená a prázdná, drobnosti byly rozloženy na příručním skládacím stolku. Kolem stolku a vozíku přecházel technik s fotoaparát, pátral po stopách a pořizoval dokumentaci.

Opodál postávali starší manželé, podle nastrojeného vzhledu původně mířili na oběd do lázeňské restaurace. Se zvědavým nadšením sledovali práci kriminálního experta a obětavě pomáhali sbírat stopy. Nejvíce jich bylo po majonéze z vajíčkového chlebičku. Tácek a jemný papír, do něhož paní Míla chlebičky ve stánku zabalila, se válely pohozené dole v písku.

„Na tom tácku by mohly být otisky,“ nabádala paní.

Expert zahučel, že na tácek přijde řada později. Protože si všiml, že k samozvaným poradcům přibyl někdo další, dokonce se psem, otočil se zády.

Lázeňská paní se zaculila na bílého psíka a sáhla do prošívání kabelky. Vodítko se málem utrhlo Olivě z ruky. Vacínek správně usoudil, že spojení paní a její tašky si žádá příslušnou psí odezvu.

Paní se zeptala:

„Mohu vašemu pejskovi nabídnout kousek rohlíku od snídaně?“

Oliva přívětivě souhlasila a uvolnila vodítko - Vacínek, zkušený loudivý pes ze Staré osady - věděl, jak se k lázeňské paní vlíchnout. Rohlíkové přátelství s Vacínkem bylo navázáno, a paní pokračovala v navazování známosti s Olivou.

„My tady s mužem jsme zavolali kriminálku,“ oznámila, a znělo to až nepatřičně pyšně.

„Muselo to být leknutí,“ řekla s účastí Oliva. „když jste šli kolem řeky, a najednou ten hrozný nález.“

„Kdepak, tu zavražděnou jsme nenašli my,“ vložil se pán. „My jsme šli vzadu lesem, a skoro u lázní nás dohonil nějaký člověk. Ať zavoláme policii. Že prý tady počká, dokud policie nepřijede. Ale nepočkal. My jsme telefonovali z recepce, pak jsme se vrátili sem k řece, zrovna se sjížděly sanitka a policie, ale ten člověk už tu nebyl.“

„Asi nechtěl, aby se o něm vědělo,“ vložila se paní, a manžel souhlasně přikyvoval.

„Jestli pobývá v lázních, tak ho třeba někdy potkáte,“ řekla Oliva.

„Že bych ho poznal? Asi ne. Takový hejsek. Už si ho v paměti nevybavím.“

„Já taky ne,“ přiznala se paní. „Jenom vím, že měl nablyštěné sako. Takové se teď hodně nosí.“

Povídali by si ještě chvíli, zatímco policejní expert ve vši tichosti dokončoval sběr stop po majonéze, a zatímco Vacínek spokojeně ožužlával špičku rohlíku, ale Oliva nabyla dojmu, že se něco mění. Byl to pocit vypěstovaný v soudních síních. Okamžiky, kdy docházelo ke zvrátům a překvapením. Ale spíš než pocit, to byl praporčík Horáček, který dorazil na místo činu a podával hlášení.

Hlouček policistů na břehu mezi balvany se podezřele rychle rozptýlil, a dokonce kapitán Kroucký se rozhlížel a pokynem ruky k sobě Olivu přivolával.

„Tak se mi poštěstilo, paní Foglová. V pondělí jedu na dovolenou,“ vítal ji, když se k němu od vozíku vrátila. „Právě mi Horáček sdělil, že našli dceru té Kábrlové. K brutálnímu utopení a ubití matky se spontánně a veřejně přiznala. Jako motiv uvedla, že jí matka zakázala uspořádat módní přehlídku. Jaká móda? Co je to? Horáčku! Kde jste tak příšerný motiv sehnal? Ověřte si to! Módní přehlídka na místě vraždy. Kam jsem se to dostal? No, nic, ještě dneska sepíšu papíry a jdu balit.“

Dopadlo to tak, jak Oliva nechtěla.

„Jste si jistý, pane kapitáne, že nejde o příbuzenské zmatené počínání?“ zaútočila Oliva. „Rodinu Kábrlových znám léta a vím, že dcera paní Kábrlové je poddajná a závislá vůči matce. Mohla utrpět psychický úder a podlehnout návalu nějaké viny... Víte přece, že to se stává.“

„Paní Foglová, nekažte mi to. Já se vidím v šumavských hvozdech. Dceru si vezmu k nám do Prahy, zajistím pro ni vazbu, a případ je uzavřen. Houby, vzduch a lesy čekají! Nezkoušejte mi to vzít.“

Oliva nasadila nejtěžší kalibr útoku. Předstírala účastnou přítulnost.

„Věřím vám to, pane kapitáne. Dovolená, to jsou nejlepší časy v roce. Ale udělejte maličkou výjimku. Podívejte - Svatava Kábrlová má mít zítra přehlídku na plovárně. Dovolte jí pobýt na svobodě do neděle, a pak konejte co uznáte za vhodné. Ta přehlídka je pro ni životně důležitá. Prosím. Udělejte to pro mě, a pro čisté svědomí.“

Kroucký zavřel černé kožené desky tak důrazně, až to plesklo.

„Bez nadějí, paní Foglová. Dceruška oběti si bude muset radovánky odříct. Vy jste tu paní ležet v řece neviděla. My ano. Tak asi pochopíte, co je důležitější. Poslední verze vyšetřování - dcera jde za mříže a žádná přehlídka nebude.“

Znělo to tak příkře a drtivě, že bylo jasné, že ve prospěch švadleny Svatavy se nedá nic dělat. Ale po kapitánových závěrečných slovech byla odhozena přítulnost, a v očích bývalé

sekretářky doktora Šimečka zahořel vzdor. Přehlídka modelů Svatavy Kábrlové na *Slavnosti letní módy* bude! Nějak se to zařídí.

Od cesty zazněl milý hlásek paní, co šla na oběd do restaurace a místo toho volala z recepce policii:

„Na tenhle flíček jste zapomněl! Vidíte? Aby vám nechyběl.“

Mladý Pekárek pospíchal vrcholovým lesem nahoře na skalnatém ostrohu Chlumu a dával pozor, aby se neztratil v klikatých srnčích pěšinkách. Slunce mezi bílými obláčky vysoko nad vršky borovic ukazovalo předpoledne. Byla sobota, od řeky pod skalami ostrohu zaznívala hudba jako posel nadcházející *Slavnosti letní módy*, a času bylo málo. Pekárkovy maskáčové nohavice shrnuté do pevných bot rázně rozhrmovaly vzrostlé borůvčí, dokud málo postřehnutelná síť lesních pěšinek nezanikla u hradního příkopu. Za hliněným valem se rozpadaly středověké zídky, porostlé srpnově žloutnoucím sleziníkem.

Pekárek přeskákal příkop a ocitl se uvnitř zříceniny. Nevšímal si vytesaných skalních komůrek, obvyklých skrýší táborníků, ani nemířil k velkému tramskému tábořišti vzadu na západním kraji ostrohu. Vzal to dolů stežičkou pod dosti zachovalou hradní zeď, a tam ho zastavil pan Karbulka. Stařík se vynořil z neznáma, před sebou třímal kytici. Takový domácí štrapatý puget z toho, co kvetoucího přijde na zahrádce pod ruku.

Pekárek mu popřál dobrého dne s uctivou ponížeností jako někomu, kdo je o hodně starší, ale před kým je lepší zdrhnout.

Karbulka ho změřil jasným zvědavým pohledem a zeptal se:

„Kam je namířeno, vojíne?“

Pekárek odpověděl pravdivě:

„Na schůzi spiklenců.“

„Chtěl jsem původně na hřbitov,“ mínil Karbulka. „Ale nějak jsem se netrefil. Schůze spiklenců, to je něco pro mě. Jdu s vámi, vojíne!“

„Nemůžete, pane Karbulko,“ bránil se Pekárek. „Schůze je jenom pro nás, chataře.“

Ve staříkovi se rozsvítilo radostné poznání, že narazil na zlato. Tedy žádná lesklá desetiko-runa v jehličí, ale mimořádně zajímavá zábava. Zvolal:

„Víte, co je subordinace, vojíne? Pochodem v chod a žádné řeči!“

Vykročili spolu, stařík s nadšením, Pekárek zmatený a zaskočený.

Jak se stezička stávala krkolomnou, přestávaly hradní zeď zdobit rytiny a škrábane od návštěvníků. Sem noha výletníka vkročila málokdy, nebo vůbec. Stezička mizela, zůstával jen holý kamenitý sráz. Pekárek doufal, že starého pána poleká stále horší neschůdnost, a vrátí se odkud přišel. Ale Karbulka byl ve svém živlu. Přichytával se vystouplých balvanů ze zdi a postupoval vpřed, stařecky roztřeseně, ale s radostným očekáváním.

Na místě, odkud bylo skrze vrcholky stromů vidět na břeh řeky a část Nových osad, se hradba rozpadla do balvanů, a za jedním z nich se otevřel průlez do hradního sklepení. Pekárek si byl jist, že teď to starý pán vzdá a půjde domů. Ale Karbulka se vyznal. Odstrčil mladíka a vlezl do sklepa jako první. Pekárek ho následoval s obavou, co tomu řekne docent Jeřábek, až poříčského vetřelce uvidí vcházet do chatařské skrýše. Ale mohl být klidný.

Hradní sklepení není větší než výčep hospůdky na menší vlakové stanici, strop nízký, směrem k řece je hrubě proražený okenní otvor s vyhlídkou do kraje. Z pravé stěny sklepení vystupuje kamenná lavice, kde se dá pohodlně sedět nebo polehávat. Tady trávívá horké letní dny na osadě docent Jeřábek, protože nemá rád prudké slunce.

Pekárek opravdu mohl být klidný, protože našel sklepení tak přečpané mužským osazenstvem ze Staré osady, že tu není k hnutí. Snadno se vtáhl dozadu za záda přítomných. Karbulka zakryl obličej kyticí a hbitě se přimknul ke stěně. Dělat neviditelného, v tom byl mistr. Vlastně to vypadalo, jako kdyby se schoval do podzimního lesního porostu. Oblečení chatařů vyznávalo barvy zdejší přírody, všechny možné odstíny trávy, keřů a písčitých cest, ovšem v příslušné seprané a odřené vybledlosti. Jenom kovboj Střecha, který před osadníky rozpačitě postával na vytesaném stupni lavice, měl na sobě místo obvyklé černé vestičky s vyboulenými kapsami navlečené dlouhé bílé noční triko.

Nikdo z chatařů si těch dvou nevšímal, hleděli dopředu na docenta Jeřábka, který si srovnával v hlavě proslov a chystal se promluvit. Neměl před sebou jednoduchý úkol.

Svěřila mu ho Oliva Foglová, když se v pátek odpoledne vrátila na osadu z nácviku přehlídky psích oblečků. Dorazilo s ní umíněné rozhodnutí, že koupací modely Svatavy Kábrlové se v sobotu na plovárně předvádět budou, navzdory zatčení švadlenky pro přiznanou matkovraždu. Oliva ani na vteřinu neváhala, že způsob vymyslí docent Jeřábek.

Oliva snadno přesvědčila Jeřábka, že nemohla jednat jinak, než dát prostor zarputilé umíněnosti. Přitom k rozhodnému činu už bylo nakročeno - po zdrcujícím odmítnutí Oliva opustila místo činu a zamířila na plovárnu, kde stále probíhaly promenádní zkoušky. Oliva vyhledala paní produkční, odvedla si ji stranou a položila otázku:

„Stále potřebuješ moji pomoc, Bobi? To znamená spolehlivě zajistit, aby přehlídka proběhla bez zásahu policie, a ředitelka lázní se nedozvěděla o chystaném útoku tvého manžela na modelky?“

Bobi zazářila. Věděla, že si to Oliva rozmyslí a nenechá ji trčet na holičkách.

„Dvě podmínky,“ řekla Oliva, „Budu trvat na jejich splnění.“

„Přej si co chceš,“ ochotně souhlasila Bobi.

„Za prvé - tady někde v hromadách balíků máte kufr se jménem Svatava Kábrlová. Jsou v něm uloženy modrobílé koupací soupravy. Přeji si, abys je zařadila do soutěže o Paříž, přestože švadlena nemůže být z vážných důvodů přítomna. Přeji si, aby ses postarala o modelky a všechno, co bude k přehlídce potřeba.“

„Zajistím,“ přikývla produkční.

„Za druhé - poskytněš nám na závěrečné defilé psích oblečků profesionální modelku do svatebních šatů. A nebudeš nám nic účtovat.“

Bobi se souhlasem váhala.

„Přijelo ti sedm modelek,“ povzbudila ji Oliva. „Jednu modelku nám na oblečení, česání, líčení a předvedení uvolnit můžeš.“

„Mám nasmlouvaných šest,“ namítla produkční. „Nevím, kde by se tu vzala sedmá holka.“

Ale i s druhou podmínkou byla Bobi svolná, a domluvily se.

„Tak, Vacínku,“ řekla Oliva psíčkoví, „nejdřív zajdeme na pozdní oběd do Lesního baru, a pak musíme přesvědčit docenta, aby nám vymyslel, jak splnit závazek vůči Bobi. Nemám nejmenší tušení, jak to provést.“

Tohle všechno, a ještě předchozí hovory s Bobi za hotelem a se Svatavou v kůlně se docent dozvěděl se všemi drobnostmi, zatímco v *Oklahomě* se připravovala káva, a pro návštěvu na verandě čekalo proutěné houpací křesílko.

Jeřábka případ ohrožené modelky nadchl.

„Shrnu si to,“ řekl, když provedl analýzu děje a podrbal Vacínkovi zádíčka. „Máme zklamaného nešťastného manžela, který touží zničit kariéru své ženy a dostat se do kriminálu. Podle údajně podstrčených anonymů to hodlá udělat jako v jistém kriminálním filmu, kde vrah nečekaně vyskočí na přehlídkové molo - říká se tomu tak? - a protne procházející modelku poctivým kuchyňákem. Ten film jsem viděl. Proto vím, jak se na zklamaného nešťastného manžela připravit.“

Na chvíli se odmlčel a pak připojil:

„Ředitelka Lázeňských domů neholduje riziku. Je příliš opatrná. Kdyby jen prstíčkem zavádila o zprávu, že přijíždí zklamaný manžel Kortýz s kuchyňákem, venkovní soutěž domácích

švadlen na plovárně by zrušila. Může si to dovolit, na plakátech je oznámeno, že soutěž se koná jen za příznivých podmínek. Profesionálky by si to odbyly v hale hotelu „U vody“ jako minule. Těžko by se obyčejný pan Kortýz dostal ke vstupence na luxusní dámský podnik.“

Oliva s Jeřábekem si dopřáli turka s cigaretou na verandě *Oklahomy*, zatímco v okolních srubech vrcholil čas pátečních příjezdů na osadu. Čas čerpání vody ze studánky, vítacích křiků a otevírání okenic.

Ještě před západem slunce pobíhali po Staré osadě poslové, zvoucí všeho schopné osadníky na sobotní dopoledne do zříceniny hrádku. Že se ve sklepení bude konat schůze spiklenců. Jeřábek mohl schůzi uspořádat na pohodlnějším místě, ale to by postrádalo tajemné spiklenectví.

Náročnou akci na záchranu *Slavnosti letní módy* docent naplánoval s talentem vysokoškolského stratéga. Ale nyní, když před ním ve sklepení postával namačkaný hlouček, pochopil, že nejtěžší bude kamarády k akci „Kortýz s kuchyňákem“ přesvědčit. Úspěch plánu hatilo pomýšlení, že osadníci se příliš těší na Mrazíkův oslavovací mejdan v Lesním baru, a docentovy záměry se jim do hlavy už nevejdou. Mužská zábava měla začít za pár hodin. Někteří osadníci toužebně pohlíželi ke světlu ve vchodu do sklepení a rádi by z docentova dosahu zmizeli.

Jeřábek zjednal ticho a začal mluvit.

„Svolal jsem vás, kamarádi ze Staré osady, jelikož jsem si jist, že mi neodmítnete pomoc v jisté záležitosti. Nebezpečné záležitosti, což je naše parketa. Jedná se o tohle: bylo mi důvěrně sděleno, že dnes večer při těch módních přehlídkách dole na plovárně má dojít k fyzickému napadení jedné z profesionálních modelek. Někdo musí útoku zabránit, a to budeme my, co jsme tady.“

Z houfu se někdo ozval:

„Co je nám do toho? To je věc policie. Nebo ať si Lázeňské domy zaplatí ochranku. Peníze na to mají.“

Souhlasné mumlání odmítací odezvu podpořilo. Toužebných pohledů k venkovnímu světlu přibylo.

Jeřábek pozdvihl dlaň.

„Nejde o lázně. Ve hře je něco důležitějšího. Zním dobře paní ředitelku. Jestli se k ní donese zmínka o atentátu, slavnost zruší a návrhářky z Prahy si schová do bezpečí hotelu „U vody“. Jako to bývá každoročně. Ale letos se na přehlídkách objeví psí šatičky Harryho ženy.“

Ozval se smích, a odmítání Jeřábekova plánu zesílilo.

„Nám je to jedno,“ vykřikl kdosi.

Hlouček přizvukoval.

„Vám je to jedno,“ opakoval Jeřábek. Znělo to zlověstně.

Zkřížil ruce na hrudi a promluvil tak chladně, jako nikdy předtím.

„Tak vám, chlapům ze Staré osady, vůbec nezáleží na tom, jestli Harryho žena předvede ženským z Poříčí a ze všech osad kolem řeky jak moc je šikovná? Že se všechny budou rozplývat a jásat nad tím, co Harryho žena dokáže vytvořit? I když mě to trochu děsí, ti oblečení psi. Ale něco vám řeknu: všichni, jak tu stojíte, s Harryho ženou máte hodně společného. Když jste líní jít si nakoupit, táhnete za ní, a ona vám dá najíst. Nikdy neodmítne, když přijдете s prosíkem, že máte hlad a prázdnou chatu. Harryho žena celé dny na osadě provaří. Pro koho asi? Když pod stěnou Chlumu zavoní houbový guláš, běžíte na návštěvu, a ze zadní kapsy vám čouhá lžíce.“

Pohledy mužů zrozpačitěly.

Jeřábek s výčitkou dodal:

„Přitom ani nevíte, vy všichni její kamarádi a sousedi, jak se Harryho žena vlastně jmenuje.“

Tohle přítomné muže zmátlo.

„Říkám jí *zlato*,“ ozval se odvážlivec. „Říkám: *zlato*, sádlo s cibulí na chleba by mi pro dnešek stačilo.“

„Jak se tedy jmenuje?“ zaznělo z jiného kouta sklepení. „To vím, že Harry jí říká *myšičko*. Já jí taky říkám *zlato*.“

„Harry na ni volá *koťátko*,“ promluvil další. „To vím zase já. Ale kde je Harry? Ať nám prozradí jméno manželky!“

Jeřábek odpověděl:

„Harry s námi není. Dostal pověření, aby v Lesním baru pro nás zabral stůl. Aby nás nepředběhli ti ze Šanghaje.“

Přípomínka Lesního baru zapůsobila nežádoucím směrem. Sklepením zašuměl vzdor a nechť ke ztrátě sobotního času.

„To nemá cenu, ať tu módu hlídá někdo jiný,“ vykřikl hlas vzadu u stěny. „Jdu domů.“

Jeřábek káravě vztáhl ruku před sebe a zvolal:

„Tolik jste Harryho ženě dlužni! A teď, když máte pro tu obětavou ženskou něco udělat, zajistit jí všeobecnou slávu a uznání, možná jen jednou v životě, tak se vám nechce? Přitom stačí málo - pohlídat diváky, aby některý neudělal neplechu. Aby nevyskočil na pódium a na některou dívku se nezačal sápat. Potom půjdeme do baru a čas strávený při akci na plovárně doženeme. Jo, a taky musíte přísahat věrnost našemu poslání. To bych málem zapomněl. Musíte přísahat.“

Osadníci ztichli. I Karbulka za kyticí byl tiše. Po chvílce se ozval hromotluk Tóna (ten jediný seděl), smířlivě, skoro omluvně.

„Tak dobře, proč ne, když je to potřeba, rádi Harryho ženě pomůžeme, ale na co potřebuješ přísahu?“

„Protože se může stát, že nám útočník proklouzne. Během honičky třeba skočí do stanu s modelkami. Budeme ho pronásledovat, zneškodníme ho, ale nesmíme se nechat rozptýlit prostředím.“

„Jak to myslíš, Ivo, rozptýlit prostředím?“

Jeřábek zavrtěl hlavou nad Tónovou nechápavostí.

„Uvědomte si všichni, že se jedná o letní módu! Plavky, šatičky, opalovačky, kratičké sukýnky, a kdo ví co ještě. Modelky na molu budou málo oblečené, a modelky ve stanu by se zrovna při našem zásahu mohly převlékat. Tedy z ničeho do téměř ničeho.“

Tóna chvíli na docenta zíral.

Najednou mu to došlo.

Tóna vyskočil prudce, udeřil hlavou o strop sklepení až se odsypal písek, ale nedbal. Vykřikl silným hlasem:

„Beru! Souhlas! Přisahám! Kde to mám podepsat?“

Tónovo nadšení se bleskově rozšířilo na všechny přítomné. Dokonce zasáhlo i Karbulku, který stařeckým hlasem zaskřehotal „přisahám“, ale vdechl trochu pylu z kytice a rozkašlal se.

Jeřábek na něho ukázal prstem a zavelel:

„Kdo sem přitáh toho... pána?“

Pekárek se přihlásil.

„Ale já za to nemůžu! Přidal se ke mně sám.“

Jeřábek omluvu zamítl.

„Přivedl jsi ho, Pekárku, je tvůj! Máš ho na starosti. Pohlídej, aby chatařům něco nevyvedl. Víš přece, co s ním máme za patálie - třeba jak se chystal podminovat koleje, aby chataři nemohli přijet na osady.“

Pekárek se zachvěl odpovědností, a rozkašlal se taky.

Jeřábek velel Střechovi, aby se k mužům ve sklepení otočil zády. Triko s dlouhými rukávy na něm trochu plandalo, ale od krku dolů k pasu bylo pokryto čmáranicemi a červenými čísly.

Kreslil to Jeřábek. Výrazně červenou barvu dodala rtěnka, co měl na chatě po své druhé manželce, a na umělecky působící výplně budov hotelů, velikých stanů a stánků s občerstvením použil uhlík z ohniště.

„Co vidíte na Střečových zádech,“ začal Jeřábek, „je náskres rozmístění slavnosti podle toho, co mi bylo sděleno. Velký stan s modelkami je zde.“

Jeřábek plácl Střechu na pravou lopatku.

„Závěs, kudy budou modelky ze stanu vycházet na molo - to je takový dlouhý stůl na chování sem a tam, aby jim bylo vidět na nohy - je tady. Hned vedle bude hlasatel s mikrofonem. U hlasatele je potřeba dozor někoho mrštného, protože za ním jsou maličké schůdky, po kterých by útočník mohl vyskočit na molo a zamezit ohrožené modelce únik do stanu. Nebo kamkoli. Tohle místo si vezme na starost někdo opravdu hbitý - řekněme mladý Pekárek.“

Pekárek dal pozdvihnutím ruky najevo souhlas s určením stráže.

„Na konci mola jsem nakreslil shluk koleček, to je prostor pro fotografy. Na ty si dáme pozor! Jakmile se tam objeví některý s levným foťákem, stane se podezřelým, a musíme ho mít pod kontrolou.“

„Tam jich bude, s levným foťákem,“ prorokoval někdo. „Sám bych si tam šel stoupnout...“

„Dobrá, pokračujeme,“ řekl Jeřábek. „Podle mola budou dvě řady prominentních židliček pro pozvané hosty. Za nimi jsou stojky dalších hlídek. Následuje volná plocha, tam bude dav ženských, počítejme se skládacími židlemi, dekami, a podobně. Nutno chovat se nenápadně, aby si nemyslely, že je šmírujeme.“

„To si budou myslet všechny,“ ozval se prorok. „Co kdybychom si dali označení vzbuzující respekt? Nejlíp pásku přes ruku. Jako že procházíme služebně.“

„Modrou!“ vykřikl někdo. „Dodám! Zbyly od soutěží z potlachu!“

Jeřábek to nazval dobrým nápadem.

„Vrátíme se k náskresu. Tady a tady jsou rampy na světla. Nechod'te příliš blízko k bednám na hudbu, nebo ohluchnete. Klíčové vstupy na molo jsme už vyřešili. Červená čísílka znamenají postavení jednotlivých hlídek. Když zapomenete, dojdete se podívat na Střechovo triko. Budeme se Střechou u grilu. Zřídím tam hlavní stan. Nějaké dotazy, než se rozejdeme?“

„Co mám dělat, když dostanu žízeň?“ namítl někdo.

Rovněž na tohle Jeřábek ve svém plánu pamatoval.

„V takovém případě vyladíte postup své hlídky kolem stánku u převlékárny. Je to ve stínu, a hotelová restaurace tam otevře přenosný výčep. Řekl bych, dost prozíravý počín.“

Zvedla se další ruka s dotazem.

„Kdy ta šaškárna začne?“ zadunělo ve sklepení.

Tentokrát se Jeřábek musel podívat do papírů.

„Tady to mám napsané. Odpolední soutěž pro místní švadlenky začne ve dvě hodiny odpoledne. To je za chvíli. Tenhle cirkus nás nezajímá, protože se bude jednat o modelky... prostě z místních zdrojů. Naše akce se rozjede po šesté hodině, kdy produkce spustí představení velkých přehlídek. Slunce zapadne kolem osmé. Do půl deváté bude ještě vidět. Slavnost skončí v devět večer. Na závěr ohňostroj, ale jen takový kapesní, protože ředitelka z lázní nechce budit zvěř a ptactvo. Ohňostroj bude pro nás znamením, že se přesouváme do Lesního baru. Takže pánové - čekají nás tři napínavé hodiny, kdy se ukáže, jestli jsme schopni zachránit mladou holku před surovým zvrhlíkem.“

„Já ji zachráním,“ zvolal hromotluk Tóna. „Klidně dvě najednou.“

Jeřábka napadlo, že by mu měl připomenout slova přísahy, ale nakonec byl rád, že první krok akce „*pošleme Svatavu Kábrlovou do Paříže*“, to je zřízení přehlídkové domobrany, má šťastně za sebou.

Muži se začali tlačit ven ze sklepení. Přešlo poledne, čas ubíhal rychle.

Od zříceného hrádku to dolů k řece a Lázeňským domům nebylo daleko, stačilo se na jižní straně skalního ostrohu Chlumu spustit na lesní cestu. Ta vede kolem Lesního baru, a docent mohl prověřit, jestli stůl na večerní sešlost je pro Starou osadu stále rezervován. Harry ho obětavě bránil před nájezdy chlapů z jiných osad, a byl za to Jeřábkem pochválen.

Docentovi to nedalo a Harryho se zeptal:

„Poslouchej, Harry, jak se vlastně jmenuje tvoje žena?“

„Cože?“

„No, říká se jí v osadě *zlato* nebo *zlatíčko*.“

„Proč by se jí tak nemělo říkat?“ podivil se Harry. „Vždyť se tak jmenuje.“

„Jak se jmenuje?“

„Přece Zlata! To ví každéj.“

To neví nikdo, chtěl zvolat Jeřábek, ale rozmyslel se a nechal to být. Na pořadu dne byly důležitější věci.

Čas letěl neúprosně.

Zklamaný pomstychtivý manžel produkční Bobi Kortýzové už možná vystoupil v Poříčí z vlaku.

Po poledni se lávka přes řeku prohýbala k hladině, jak ji zatěžoval průvod poříčských paní a dívek, směřující na občanskou plovárnu u Lázeňských domů. Rovněž chatařky z Nových osad se nedaly zahanbit a dostavily se v ohromném počtu. Lépe řečeno, v úplném počtu. Tak veliká módní událost, přístupná veřejnosti, ještě v Poříčí nebyla, a žádná žena z města, ani z celé rekreační oblasti, nesměla chybět. Deky, židličky a skládací křesílka zaplavily plochu trávníku, a přelidněného ruchu, zmatku a křiku bylo až příliš.

K nebývalému zájmu o *Slavnost letní módy* přispělo vedle slunečného počasí i podnikatelské nadání lázeňské ředitelky. Vstupné na soutěžní odpoledne a zároveň večerní přehlídky profesionálních návrhárek stanovila nezvykle nízké, a do stínu starých jilmů umístila další lákadlo - výprodej sezonního zboží. Několik stolků tam nabízelo levné letní šaty, plavky, plážové doplňky a tašky, sluneční brýle, bižuterii, slámové klobouky a kdo ví, co ještě. Paní ředitelka myslela i na občerstvení. Jídelní a nápojové stánky seřazené kolem převlékárny řídila taktovka hotelové restaurace, a obležený gril se činil do úmoru.

Odpolední program *Slavnosti letní módy* začal s půlhodinovým zpožděním, ale ani se to nepoznalo. Přehlídky místních švadlenek doprovázel potlesk, silnější v místech, kde se rozkládaly deky a židličky příbuzných té či oné autorky modelů. Převládaly jednoduché šaty s rafinovanými ramínky, všelijaké kostýmky s krátkými rukávy, a ve větříku se nadnášející lehounké haleny ve fantastických barvách. Místní modely předváděly dcerky, kamarádky a sestřenice krejčovských, a to s grácií odkoukanou z televizních pořadů. Dvě klopýtly a jedna na koberci upadla, ale všechno dobře dopadlo.

Produkční Bobi splnila slib a na závěr nechala předvést celou kolekci z kufru Svatavy Kábrlové. Potlesk plovárny při téhle přehlídce byl nejsilnější, a nebylo divu - placené modelky v tom „uměly chodit“, a nápaditost, krajky a modrobílý styl dávných koupacích oděvů získaly obdiv nejen v publiku, ale i v bílém stanu, kde všechny modely po přehlídce zmizely do tašek modelek a produkčního týmu. Ostatně počítalo se s tím, že cílem *Slavnosti letní módy* je udat neprodané zbytky z návrhářských dílen.

Pak nastala chvíle, kdy komentátor, bez oddechu halekající do mikrofonu, se rozzářil ještě víc a oznámil kolekci psích oblečků Harryho ženy. Plovárna zbystřela. Protože se odpolední stíny dloužily, nad molem se rozzářila světla.

Ve stanu za oponou byly připraveny čtyři dívenky v šatečkách od Harryho ženy, na vodítkách držely oblečené psíky. Jako kapitán mužstva tu hrdě na bílých nožkách stál Vacínek, za ním rovněž bílý bišonek, a dva další pejsci ze Staré osady kontrastně tmavší barvy, u nichž původ rasy nebyl jednoznačný. Ale všichni psi krasavci. Podle seřazených dívenek přecházela inspicientka, brýle na hrudi zavěšené na krejčovském metru.

„Jak jsme se to, holky, učily na zkoušce. Lidi se nemají dívat na vás, ale na ta zvířátka. Žádný úsměv, na nikoho nemrkejte, oči zaměřte na obzor, nezúčastněný výraz do obličeje. Jakoby tam venku nikdo nebyl. Psy si držte u pravé nohy, to jsme si na zkoušce říkaly. Hezky zvolna podle tempu psích nožiček, na konci mola zastavit, postát fotografům co napočítáte do pěti, klidně o trochu dýl, držet psa u nohy, potom ho provést do otočky a pomalu se vracet. Pomalu nebo rychle, abyste se mýjely s další holčinou uprostřed mola. Musíte dělat, že ji nevidíte. Jo, a kdyby pes nějak zlobil, hezky pomalu se sehněte, zdvihněte ho do náruče a neste na rukách. Ale tak, aby do publika byl otočený obleček. Snad jsem na nic nezapomněla. Slyšíte? Hlasatel nás uvádí. Připravte se! První holka k oponě! Teď! A s pánembohem vykroč! Hlavu vzhůru! Nepovoluj vodítka!“

Jakmile se před oponou objevila první dívka v karnevalové masce kouzelné víly s pejskem nastrojeným jako lesní skřítek, plovárna zaburácela, a nadšený potlesk už neutichal. Fotografové na konci mola se začali plazit po koberci, aby měli záběry psíčků a malých dívenek co nejlepší.

Přehlídka probíhala jako na drátkách. Dívky vycházely jedna za druhou, mýjely se správně uprostřed a vracely se za oponu bleskově převléknout podle vypočítaného časového plánu. Pejsci je bedlivě poslouchali, jako by tušili, že jsou oslavovanými celebritami, a nesmí si to vzdorem nebo štěkáním pokazit. Ve stanu bylo dusno a nervozita k zbláznění, měli k převlékání jen koutek u plátěné stěny za věšákem s označením VYŘAZENO, ale Harryho žena znala každý detail oblečků a dokázala oblékat dívky i pejsky zručně a rychle.

I tady paní produkční splnila slib daný Olivě, a propůjčila Harryho ženě placenou modelku.

Závěrečné defilé mělo patřit kabátkům pro slavnostní společenské události. Zvukař, který do té chvíle provázel psí přehlídku veselými „poskakovacími“ melodiemi, začal zběsile točit knoflíky na pultíku. Osvětlovač přijal domluvené gesto komentátora a v souladu se zvukařem změnil scénu.

Ženský dav na trávníku plovárny byl nejdříve oslněn bělostnými svatebními motivy, promítanými na stanovou oponu, potom zazněl burácivý svatební pochod, opona se doširoka otevřela, a na molo vystoupila nevěsta v nadýchané svatební róbě a v závoji poněkud skrývajícími vlasy (byly už upravené na přehlídku k plavkám). Místo kytice svíraly bílé rukavičky psí vodítka. Před bílou róbou na celou délku vodítka kráčel Vacínek v černobílém oblečku ženicha s modrým motýlkem, a vedle si vykračoval bílý bišonek v šatičkách nevěsty, což naznačovaly volánky ze saténu zdobené perličkami. S nevěstou vyšly na molo družičky a zbývající pejsci v oblečení svatebních hostů.

V té chvíli plovárna udělala nadšené a bouřlivé „ÁÁÁCH!“, bylo to slyšet přes řeku až k nádraží.

Závěr defilé šestadvaceti psích oblečků byl velkolepý. Dívky vylákaly zdráhající se a dojatou Harryho ženu před oponu, jako dárek jí předaly plyšového jorkšíra s červenou mašlí, a uznalý potlesk plovárny za báječnou zábavu nebral konce. Utichl později, když k mikrofonu přistoupila ředitelka Lázeňských domů. Podle rozhodnutí poroty vyhlásila vítězku soutěže o tří-týdenní stáž v prestižním pařížském krejčovství. Po úspěchu modrobílého koupacího oblečení z dvacátých let všechny dámy v publiku čekaly, že to bude Svatava Kábrlová. To se také stalo. Oznámení o vítězství Svatavy provázely potlesk souhlasný, kromě ostrůvků na dekách, kde posedávaly příznivkyně ostatních místních švadlenek. Svatavě to nepřály a tvářily se zklamaně.

Odpolední slunce kleslo mezi větve jilmů, a stíny hotelových střech se dloužily bez ostychu. Blížil se podvečer. Přestávka na přípravu světel pro hlavní část programu *Slavnosti letní módy* měla trvat jen krátce, ale protáhla se. Zvukař do přestávky nasadil country hudbu, což se k odpočinku na dekách a chatařskému okolí Lázeňských domů docela hodilo.

Jak Harry v pátek předpověděl, kolem kruhového pultu venkovního grilu nebylo k hnutí. Naleštěný plech grilovací skříně se pod množstvím cákajícího omastku přestal lesknout, a z hotelové kuchyně nestačili přivázet čtvrtky do grilovací směsi naložených kuřat. O ně byl největší zájem. Také o smažený sýr, hranolky, klobásy a bramborák.

Právě vedle grilu si docent Jeřábek postavil velitelský stan v podobě dřevěné barové stoličky. Řadící se fronta zákazníků odsunula stoličku i s Jeřábkem ke skladišti prázdných pivních soudků, odkud měl sice lepší výhled, ale žádný styk s občerstvením.

O přestávce se u grilu objevil Tóňa. Přes ženské hlavy si vydobyl dvě piva.

„Jak to u vás vypadá?“ zeptal se Jeřábek. „Žádný vetřelec?“

S jistotou očekával, že osadník spustí protest, že přehlídka psích hadrů už byla, a tudíž by mohli nechat hlídkování a odsunout se do otcovské náruče Lesního baru. Znepokojující bylo, že Tóňa měl ve tváři zvláštní jas, který se nedal vysvětlit jen levnou touhou po útěku k pořádné pípě.

Tóňa překvapil. Se vši odpovědností prohlásil:

„Máme s parťákem sektor pod kontrolou. Žádné živé nepatřičně se nevyskytuje. Hlídka naproti postává hned za druhou řadou židliček pro hotelový hosty. Žádný rušení prostoru. U fotografů taky klid. Ti by každého cizáka z jejich záběru vyštípali.“

Potom tišeji dodal:

„Dal jsi nám dobrou úkol, Ivo, a hlavně to označení modrou páskou. Ženský si myslej, že jsem technické pracovník od přehlídek. Jsem obdivovanéj! Jedna pohledná buchticka chtěla, abych se jí podepsal do výstříhu.“

„Máš být ve střehu, Tóňo! Za chvíli to začne. Nastane naše chvíle!“

Současně s posledními dočentovy slovy spustilo ozvučení plovárny předehtu první přehlídky, a opona se zavlnila.

Tóňa chvatně vypil jedno pivo a se druhým pádil za kamarádem na určené stanoviště. Ještě se stačil podívat na Střečovo triko, jestli své místo u mola mají zabrané správně.

Burácivá hudba podtrhla atmosféru, a po molu se zamíhala světla. Kolekci první návrhářky přivítal potlesk jen tlumený. Ženské publikum vytušilo, že uvolněná rozjařenost letního odpoledne skončila, a přišlo opravdové divadelní a světelné okouzlení. Pocit, který podchytil přítomná ženská srdce. Jen málokteré se předtím mohlo rozbušit zážitkem z takové chvíle.

Vysoké štíhlé postavy modelek pronásledované světelnými záblesky reflektorů se vznášely nad molem jako bytosti z jiných světů, jejich pohyby, vypočítané, ladné, až taneční, připomínaly klasický balet, a příliš vysoké tenoučké podpatky jim v nadpozemském vznášení pomáhaly.

Profesionální část programu *Slavnosti letní módy* zahajovala kolekce, v níž převládaly všechny možné způsoby zavínovacích sukní z jemných látek určených na mořská pobřeží. Takových látek, co při každém kroku pluly kolem štíhlých lýtek jako mlžná tříšť rozbouřených vln. Kolekce byla předvedena. Šest modelek za zvuků jásavého pochodu prošlo závěrečným defilé, a návrhářka v prostých černých šatech s blyštivým náhrdelníkem byla odměněna kyticí od ředitelství lázní.

Další návrhářka představila letní šaty z bílého hrubého lnu, většinou propínací, v safari stylu s množstvím korálků, ozdob a cingrlátek. K tomu plátěné klobouky s dlouhými šálami, povlávajícími daleko za každou modelkou. Tady se fotografové na konci mola vyřádili. Šály z klobouků vytvářely při otočce ladné kruhy, podporované větříkem od řeky. Kolekce sklídila zasloužené ovace, návrhářka se přišla představit do záře největšího reflektoru a dostala kyticí.

Spiklenci ze Staré osady, číhající na manžela paní produkční, vybaveného touhou po pomstě a kuchyňákem, se při obou přehlídkách nudili. Představovali si slavnost jinak, než že oblečená hubená slečinka půjde tam a zase zpátky.

Dočkali se.

Komentátor laškovně ohlásil promenádu v plavkách, a nastoupila kolekce třetí návrhářky. Tentokrát silně plážová. Jakmile se opona rozhrnula, a na molo vstoupila první modelka v bikinkách, byla přísaha, kterou dopoledne spiklenci složili do rukou docenta Jeřábka, roztrhána, pošlapána a hozena do košů ke zmačkaným kelímkům. Kdo by se divil.

Pan Karbulka byl rovněž uchvácen.

Od schůze na zřícenině hrádku Chlumu se mladého Pekárka držel jako nenasytné klíště. Sobotní odpoledne neúnavně strávil únavným hlídáním schůdků na předváděcí molo, hned za stanovištěm moderátora.

Vyplatilo se to.

Jeho rozverného nadšení pro plavkovou módu si všiml i Pekárek.

„Vydržte, pane Karbulko, zapadá slunce. Za hodinu skončí přehlídky, a pak půjdete domů.“

Poslední slova vyslovil Pekárek s nadějí a prosebně. Ale jeho společník byl muž činu.

„Domů se nepůjde,“ rozhodl pevně. „Půjde se dát hubana.“

Pekárek se zděsil.

„Jak to myslíte, pane Karbulko?“

„Dostane pořádnýho hubana!“

„Co vás to napadá?“ zvolal Pekárek. „Jsme na hlídce, uložili nám mužnou silou zastavit každého, kdo by chtěl schodama na molo. A vy se chystáte nejen nahoru, ale i líbat modelky! Vždyť jste přísahal!“

„Přísaha se ruší,“ jásal Karbulka. „Dostanééé hubanááá!“

Než ho Pekárek stačil nějak šetrně zachytit, už se Karbulka drápal po schodech, navzdory kabelům od beden, natahaných všude kolem.

Zpod opony zrovna vykročila modelka v jiskřivých plavečkách, rafinovaně spojených sítí maličkých kroužkových řetízků. Aby nevypadala příliš neoblečeně, ladně kroužila kolem nahých boků lehkým šátečkem.

Tahle dívka byla vyvolena, aby ji poctil polibek Karbulkův. Ale stařec zapomněl, že rudé rtíky živící se modelingem vyrostly příliš vysoko, a lačným pusinkováním by tak mohl potěšit pouze její klíční kosti, díky hubenosti poněkud špičaté. Ale i špičaté by Karbulkovi stačily.

Starcův strašidelný stín, zdolávající poslední schůdek pod molem, se v kroužícím proměnným osvětlení promítl za zády moderátora na stanové plátno. Křivopřísežník Karbulka vylezl na okraj zeleného koberce a před modelku radostně roztáhl uchvatitelské drápy.

Tehdy vstoupil v platnost geniální plán Jeřábkův.

Zatímco areál plovárny nechápal, co se děje, a moderátor nevěděl, co hlásat, ze všech stran se k molu vrhali muži s modrými páskami na rukávech. Deky byly zdupány, limonády převržené, a židličky ve dvou řadách pod molem se kácely do trávy i s místními celebritami.

Ve chvíli zásahu Jeřábkovy spiklenecké roty se na molu promenovaly další tři ze šesti modelek. Jedna zrovna ladně pózovala fotografům, druhá se od nich odvracela, a další se blížila k oponě.

Hromotluk Tóna potřeboval k akci pouze daleký skok, výšvih vzhůru, a pár menších skoků. Srazil po hubanu prahnoucího Karbulku přes okraj mola do tmy dolní trubkové konstrukce, popadl vylekanou modelku a hodil si ji přes rameno. Řetízky jen zachřestily. Tóna se volnou rukou chopil další modelky, přidržel ji pod paží a dusal s oběma za oponu s výkřikem:

„Zachraňte je! Zachraňte je všechny!“

Uposlechli ho, kdo mohl. Spiklenci pochytili zbývající modelky a jejich svalnatá ramena, navyklá na těžké sekery a konve s vodou, je snadno a vítězně v náručích odnášela do bezpečí. Jistý nešťastník se zamotal do rozestavených stativů, upadl, zahrabal rukama po koberci a toužebně volal:

„Já chci taky do stanu!“

V něm se zrovna mezi věšáky a zrcadly převlékaly zbývající dvě modelky. Jakmile se opona odhrnula a objevil se Tóna s ječící kořistí, statná stylistka rozevřela bílý plášť a zakryla pohled na dívčí půvaby vlastním tělem.

V království módních přehlídek, ve stínu rozlehlého stanu, se stateční obránci za obětavou záchranu ohrožených dívek vděku nedočkali.

Vřískající, vyděšené a polonahé modelky jim z pazourů vyrvala rázná inspicientka, a s křikem „zatracený mužský, vlezou mi všude!“, hnala hlouček vetřelců zadním vchodem ze stanu. Při zmateném útěku se kácely kosmetické stolečky se zrcadly, zašmodrchala ramínka s oblečením na hlavním věšáku, a na zem vysypala krabice očních stínů.

„Já vás vyprovodím, chlapi, už ať jste venku!“ láteřila inspicientka.

Když je všechny vystrkala zpátky na plovárnu, pečlivě zatáhla plátěný zátaras.

„Jsou pryč,“ oddechla si nahlas.

Zamávala rukama nad hlavou, aby uklidnila situaci, a hlavně, aby se vizážitky vzadu ztišily a přestaly nadávat:

„Holky, pokračujeme! Na místa a převlíkat! Kolik zbývá modelů do defilé? Soničko, honem shod' tyhle plavky a podej si další. Spěchat, spēchat, holky! Stáni? Hod' jí na krk tyhle korále. K tomuhle číslu patří tyhle tlustý náramky? Jo? Navlíkni je, a jedem. Dva, tři a ven!“

Ze stanu odeslaná modelka vykročila na prázdné molo s poněkud strnulou tváří. Choreografie třetí přehlídky pokračovala, jakoby se nic nestalo. Světla a hudba jely nepřetržitě. Dívky v plavkách znovu svižně přecházely po molu, židličky byly narovnány a zdupané deky nataženy.

Spiklenecký zásah byl tak rychlý a příkladně provedený, že obecenstvo i moderátor byli zmateni. Spíše než nebezpečný útok to vypadalo jako plánovaný zábavný skeč. Dokonce se ozval i nejistý potlesk.

Vypuzený hlouček osadníků zalezl ke grilu a radoval se, jak pěkně akce na záchranu *Slavnosti letní módy* proběhla. Docent Jeřábek kamarády uznale plácal po zádech, a chystal se jim oficiálně udělit pochvalu před nastoupenou osadou. Jedno ale Jeřábka mátklo - podle informací od Olivy Foglové měl útok na modelky probíhat jako v krimi filmu. Pachatel měl být zklamáný manžel paní produkční. Blesková reakce na Karbulkovo vniknutí na molo mohla být pro pachatele varováním, že jakákoli filmová napodobenina se díky bdělosti strážců nepovede. V mysli Jeřábkově se potulovala jediná otázka: kde je Kortýz s kuchyňákem? Jediné, co docenta napadlo, že si popletl víkendový jízdni řád a nestihl sobotní vlak do Poříčí.

Slunce zapadalo. Zlatý přísvit ozdobil řeku i plovárnu, a přidal na barevnosti dovádivým přehlídkovým světlům. Teď zbývá potěšit se poslední plavkovou přehlídkou, počkat na závěrečný ohňostroj, a potom táhnout do Lesního baru na mužský chatařský mejdan. Ten už ostatně probíhal celé odpoledne - vždycky, když se na plovárně ztišila hudba, přinášel krouživý větřík od starého lomu zvuky bouřlivých trampských chorálů.

Slavnost se chýlila ke konci, u grilu bylo volněji. Staroosadníci si objednali pití a klidnili rozjitřenou mysl pohledem na otáčení kuřat v grilovací skříní.

Jeden z osadníků rozechvělým hlasem pronesl:

„Ať už mě v životě potká cokoli, nebudu se trudit. Můžu si totiž vždycky říct: byl jsem ve stanu!“

A zamáčkł slzu dojetí.

Mladý Pekárek sběhal areál Lázeňských domů kolem dokola, bral to přes trávníky a záhonky, a hledal svěřence Karbulku. V trubkovém lešení pod přehlídkovým molem ho nenašel. Ale nemyslel si, že by tam stařec ležel zraněný po pádu s mola. Karbulkovití lidé přežijí všechno.

Pekárek doběhl k lázeňskému parčíku, kam běžně cizí návštěvníci nechodí. Začínal si myslet, že se Karbulky zbavil, a konečně nastane bezstarostný sobotní rej s osadou. Proto málem nadskočil leknutím, když se z kvetoucích parkových keřů vynořila kostnatá ruka, a do předloktí se mu zaryly Karbulkovy prsty.

Stařík měl veselou náladu.

„Dobrá práce, vojíne! Pomůžete mi. Nedostali jsme holky v plavkách, dostaneme támhletu.“

„Co tu děláte, pane Karbulko?“

Mladík toužil dát neodbytnému klíštěti najevo rozmrzelost z jeho činů a jeho přítomnosti, ale na to nebyl čas. Karbulka kývl směrem k divokému pobřežnímu porostu za hotelem „U vody“.

„Vidíte? Prchá před námi. V jednom šiku za ní, vojíne! Musíme zjistit, kam má namířeno. Když se to povede, povýším vás na svobodníka.“

V místě mezi stromy, na které Karbulka ukazoval, se míhala načesaná hlava příliš vysoké dívky.

„To je další modelka?“ podivil se Pekárek. „Proč není s ostatními na slavnosti?“

„Vyšla před chvílkou z hotelu, zadním vchodem přes kotelnu,“ pokračoval Karbulka. „To mě upoutalo. Nechce, aby o ní někdo věděl, tak se taky nikdo nedozví, až ji zmermomocníme.“

„Pane Karbulko, co to zase říkáte?“

„Vpřed, vojíne!“ velel Karbulka. „Ať nám neuteče.“

Pekárek se podvolil. Co měl taky dělat?

Tajně pronásledovat prchající sedmou modelku bylo snadné. Za parčíkem začíná promenná pěšina podle řeky, spousta keřů a stínů. Dívka se několikrát ohlédla pro ujištění, že po pěšině za ní nikdo nejde. Oklamat se nechala snadno - pronásledovatelé se pohybovali vedle pěšiny. Případné prasknutí větvičky nebo zašustění listí překrylo hučení řeky, zpěv ptactva, hudba z plovárny, oslava v Lesním baru a řev vodáků přistávajících na protějším břehu. Navíc se Karbulka v lesním pronásledování děvčat vyznal, a Pekárek měl osadní zálesácký výcvik. Karbulka si při prodírání větvemi vedle pěšiny roztouženě básnil:

„Nožičky rovný jako volavka, zádíčka pružný jako rybářský prut, krček dlouhý jako labutí mládě... Zejtra si vyrazím do tůně na ryby.“

„Mně by zajímalo,“ šeptal mu do zad Pekárek, pospíchající za ním celý sehnutý, „kam má ta modelka namířeno. Tudy se přece nikam nedostane...“

„Na rande,“ odpověděl Karbulka. „Někde v keříčkách má rande. A my jí ho překazíme...“

Následoval bujaře zlomyslný smích, ovšem skoro neslyšně.

Modelka se blížila k vyhlídkovému místu s balvany, ale zamířila jinam. Nečekaně uhnula ze široké pěšiny na cestičku přímo k vodě. Nachází se tam travnaté prostranství jako stvořené pro pikniky a milostné schůzky. Pekárek s Karbulkou odbočení málem přehlédli. Ale uhnuli za ní z promenádní pěšiny a schovali se na břehu pod větve k vodě se sklánějící mohutné olše.

Jak předpověděl Karbulka, na modelku tam čekal cizí muž.

„Můžeme jít domů,“ s nadějí hlesl Pekárek. „Tady už nemáme co dělat.“

„Jakpak ne?“ odvětil Karbulka a oči mu zářily. „Teď to bude zajímavé. Snad na nás nějaké pusinky zbudou.“

Ale na pusinky nedošlo.

Namísto vroucného obětí začali ti dva nepříjemně znějící hovor. Zůstali stát daleko od sebe, jako kdyby se navzájem jeden druhého štítily. Modelka proměnila obličej z naučené krásy módní pracovnice na nehezkou zlostnou umíněnost mladičkého spratka.

Do úkrytu za kmenem olše nebylo dobře slyšet.

Pekárek zachytil jen nějaké mužovy výtky a nato zřetelněji dívčí hlas: „Proč bys mi prachy nemoh dát?“ Dále zaznělo: „Požádej jako vždycky tu ženskou od produkce!“ A ještě něco, jako „se těš, až to praskne.“

Možná by bylo správné, kdyby Pekárek popadl Karbulku za ramena a odtáhl ho pryč. Bezohledně a s důrazem. Třeba až domů do Poříčí. Sice by přišel o hodnost vojína a zmeškal by část oslavy v Lesním baru, ale měl by na zbytek večera v duši mír a pohodový klid, jak se na sobotu v osadě sluší.

Bylo by výhodné odejít včas, protože se stalo něco, co Pekárek nechápal a posléze vnímal jako rozmazaný film. Ten člověk se sehnul, sebral velký oblázek, jakých je u pobřežní pěšiny plno, znovu se zvedl a rozmáchlým pohybem udeřil modelku do týla.

Zatímco ona se pomaloučku sesouvala do trávy a jednou rukou šátrala kolem sebe, její partner se bleskově otočil a zmizel do lesa.

Pekárek se protáhl pod větvemi olše jak nejrychleji mohl, aby dívku zachytil do náruče dřív, než dopadne na zem. Karbulka na vratkých nohách a se zpožděním dorazil taky.

„Jak je vám? Jak se cítíte?“ volal Pekárek do dívčiny tváře. Ta rychle zesinala. Ani silné líčení tomu nezabránilo.

Pekárkovi došlo, že jeho otázky nemají smysl. Položil tedy jinou otázku, v té chvíli klíčovou:

„Kdo byl ten chlap? Váš přítel? Jméno, prosím!“

Modelka vyslovila něco nesrozumitelného.

„Vendelín? Vendelín Zbaštil?“ nejistě opakoval Pekárek.

Pan Karbulka byl v tomto směru zkušenější.

„Jak jsem to slyšel, vojíne, řekla docela jasně: *ten debil mě praštil.*“

Potom se stařík naklonil přímo k její hlavě a zařval:

„Jméno! Holka, neusínej, a prozrad' nám jméno!“

Zbytečně. Modelka zavřela oči. Pekárek si povšiml, že v rozrušení modelkou poněkud třese, aby ji probudil. To by neměl dělat, jestliže utrpěla otřes mozku. A taky si všiml, že mu po ruce, kterou přidržoval její nehybnou šiji, teče krev. Konečně se vzpamatoval.

„Pane Karbulko, prosím vás, utíkejte do hotelu pro pomoc!“

Ale volal do prázdného lesa.

Karbulka zmizel taky.

Kdyby se za chvíli někdo pozorně díval přes řeku na lávku spojující oba břehy, uviděl by maličkou postavu starého pána, jak na svůj věk obdivuhodně mrštně pádí domů do Poříčí. Jestliže docent Jeřábek je génius přes vymyšlení nevšedních osadních akcí, pan Karbulka je mistr útěků v pravou chvíli.

Mladý Pekárek klečel na břehu řeky v trávě se zraněnou modelkou v náručí. Jak postupně upadala do hlubokého bezvědomí, její původně lehoučké tělo se zdálo být těžší a těžší.

Po bouřícím sobotním večeru, kdy ohňostroj nad řekou ukončil úspěšnou *Slavnost letní módy*, a kdy chatari v Lesním baru táhli zpívání a hraní dokud nedošlo pití, nastalo tiché a ospalé nedělní ráno.

V tom ránu Oliva Foglová snídala v Lesním baru s kapitánem Krouckým. Na sobotní noc si zamluvila chatičku na vodáckém tábořišti. Naopak kapitán Kroucký si jen krátce zdřímnul na skládacím lůžku v hotelové recepci. Celou noc probíhalo vyšetřování nového případu u řeky, a bylo třeba být ve střehu a na nohou.

Oliva snídala čaj a rohlík s máslem, kapitán dostal ohříváný párek.

„Tak vy Svatavu Kábrlovou z vazby nepustíte?“ zeptala se Oliva.

Znělo to důrazně a jasně, jako poslední možnost rozhodnutí.

„Nepustím,“ odpověděl kapitán Kroucký, rovněž s důrazem. „Nemohu se vzdát někoho, kdo se ke zločinu přiznal.“

„Přestože u řeky, téměř na stejném místě, došlo včera k dalšímu napadení?“

„Mohl to udělat kdokoli, kdo neví, že pachatelka byla zadržena,“ řekl Kroucký. „Mohl si vyřizovat nějaké účty s mladou ženou a předstírat přítomnost vraždícího maniaka.“

Na tak smělé úvahy Oliva nic neříkala, a rovněž Vacínek pod stolem se tvářil, že už ho to nebaví.

Mlčeli a snídali.

Za chvílku kapitán Kroucký nevydržel to mlčení a přitáhl si černé kožené desky. Začal smířlivě, skoro omluvně:

„Vždyť víte, paní Foglová, že jsem chtěl na dovolenou. Z toho sešlo. Teď mám na krku další případ. Mám jediného svědka, tady mám jeho výpověď. Je to mládenec od vás ze Staré osady, Jindřich Pekárek. Jistě ho znáte.“

Oliva souhlasně přikývla.

„Tak tenhle svědek tvrdí, že šel na procházku podle řeky nadýchat se čerstvého vzduchu a potěšit se krásou přírody. Na břehu mezi stromy uviděl starší dívku s dospělým mužem. Údajně se hádali, snad o peníze. Svědek Pekárek viděl, jak ten neznámý muž nečekaně dívku udeřil do hlavy kamenem, který sebral na místě. Udeřil ji ve chvíli, kdy se k němu na okamžik otočila bokem nebo skoro zády. Popis pachatele je následující: měl tmavé vlasy a oblečení společenského typu, zřejmě hotelový host. Nebo taky ne. Po činu pachatel zmizel v lesním porostu, a svědek se pokoušel přivolat pomoc. Naštěstí po cestě na kole projížděl údržbář z hotelu. Obrátil kolo a vrátil se do recepce přivolat nás a sanitku. To je všechno ke svědectví.“

„Víte něco o napadené dívce?“

„To je zajímavé! Jmenuje se Ivetka Černá, a je to údajně přítelkyně jednoho známého herce. Jak se dostala mezi modelky, je záhada.“

„Ano, sedmá modelka,“ podotkla Oliva.

„No, právě. Přijela sama o své vůli, vetřela se mezi ostatní dívky, dokonce podle svědkyň přespala v jejich pokoji zadarmo. Jakmile začal program *Slavnosti letní módy*, už ji nikdo neviděl. Až Jindřich Pekárek u řeky s pachatelem.“

„Ale dostane se z toho?“ zeptala se Oliva. „Nebude mít následky? Slyšela jsem, že je v nemocnici.“

„Těžko říct, jak to s ní dopadne,“ pokrčil rameny Kroucký. „Zatím je stále v bezvědomí, ještě se neví, jestli bude možná operace, ale nějaká naděje tu je. Mám domluveno s lékařem, že jakmile se probere, dá nám zprávu. Jméno toho chlapa, to bych potřeboval. Ještě bych tu Šumavu stihnul.“

„Takže si nemyslíte, že oba případy spolu souvisí a mají stejného pachatele?“

„Vypadá to tak, ale nemyslím.“

„Ani podle rekonstrukce smrti paní Kábrlové jste nenašel něco společného?“

Kroucký se na Olivu podíval podezřívavě, jakoby chtěla odhalit něco neodhalitelného, a hodit mu to na krk. Ledabylye prohodil:

„Rekonstrukci jsem nedělal. Proč taky? Průběh činu u Kábrlové byl zřejmý.“

„Zřejmý!“ skoro vybuchla Oliva. „Copak vám stačilo jen přiznání její dcery? Upozornila jsem vás, jaká to je citlivá a labilní duše, a že se na následky šoku ze smrti matky nemůžete spolehnout!“

Kapitán Kroucký se k Olivě naklonil a přiložil polínko:

„Mám přiznání? Mám. Rekonstrukci činu u případ Kábrlová nepotřebuju. Táhle v kůlně za stánkem je vozíček, schovali mi ho, než ho vrátíme majiteli. Tedy zrovna nevím komu. Jestli chcete, vypůjčte si ho a udělejte si rekonstrukci sama.“

Kroucký se zase narovnal a zdálo se, že se v téhle debatě považuje za vítěze.

Po dřevěných stupních na terasu Lesního baru zadupal praporčík Horáček a hnal se k jejich stolu.

„Telefonoval ten doktor?“ přivítal ho Kroucký.

„Černá se probudila.“

„No, a? Mluvila něco? Řekla jméno pachatele?“

„Skoro ano,“ připustil Horáček.

„Tak se vymáčkňte,“ hartusil Kroucký, „vidíte, jak na to čekám.“

„Doktor mi oznámil, že řekla dvě slova, kterými označila pachatele. Potom hned upadla zpátky do bezvědomí.“

„No, tak, Horáčku! Ať si pro toho chlapa můžete zajet, a já vyrazím na Šumavu. Jak pachatele označila, ale přesně!“

Horáček odpověděl:

„Černá ho označila přesně těmito slovy: *ten debil, ten debil.*“

Oliva hbitě otočila hlavu stranou, aby neviděla na Krouckého obličej. Přitom jí pohled zavádil o kůlnu, vykukující vzadu za stánkem. V kůlně je vozíček paní Kábrlové.

Oliva dosnídala a Vacínek pod stolem dožvýkal kousek rohlíku.

Nastal čas jednat.

Dostala Oliva Foglová policejní souhlas s rekonstrukcí způsobu usmrcení matky Svatavy Kábrlové? Dostala. Teď stačí jen zmobilizovat zarputilou umíněnost a přidržet se faktů.

Šťastnou náhodou se u Lesního baru objevily dvě známé trampky. Vydały se dolů z campu na západní straně Chlumu na nedělní porci zmrzliny. Ta první připomíná divošku ze skalních doupat, v haleně pošíité korálkovými ozdůbkami a v dlouhé sukni barvy bláta. To je Bačka, která se ráda drží stranou a miluje lesní zvířátka. Naproti tomu kamarádka Šárka vypadla z pláátu na romantickou cestovatelku - kolem krku bavlněný šátek s uzlíky a třásněmi, vestička do pasu z maskáčové látky vzor jehličí a doma šité kapsovitě šortky. Před útoky lesních porostů požívají obě dívky ochranu pevných bot. K nim vysoké pletené ponožky - ty jsou třeba, protože k něžným dívčím nohám je chlumský písek neúprosný.

Oliva využila známosti s oběma dívkami a požádala je o pomoc. Ochotně přijaly první úkol. Znamenalo to vyvézt policií zabavený invalidní vozík z kůlny a připravit ho pod terasou na cestu.

K vozíku náležela svačina v podobě obložených chlebíčků. Takových, jaké si v pátek koupila paní Kábrlová. Chlebíčky se v neděli ráno doprodávaly, ale i tady štěstí přálo. Salámový a vajíčkový ještě v lednici čekaly na zákazníky. Paní Míla zabalila tácek do jemného papíru.

Vyklonila se přes pult a laškovně promluvila na Vacínka:

„Viděla jsem tě, zlatíčko, na přehlídce. A s nevěstou! Takový jsi byl fešáček v tom oblečku, ženíšek k pohledání, hned bych si tě vzala za manželka. Opravdový ženíšek! Tolik se mi to líbilo!“

Vacínek se snažil vyskočit nahoru na pult, bílé svalečky mu na nožkách jen hrály, a přijal pamlsek.

Paní Míla se zvedla. Podala Olivě balíček se zvědavou otázkou:

„Slyšela jsem, že se nějaké ženské popraly?“

Oliva zaplatila a připustila, že k jakési hádce došlo:

„Před stanem na nás číhaly pejskařky a strkaly se mezi sebou. Během chvílky se oblečky vyprodaly, a taky šaty dívenek. Pejskařky nám házely peníze do krabice. Když už nebylo co prodat, popadla jsem psa, kamarádka vzala krabici, a utekly jsme z plovárny.“

„Krásná slavnost, budu dlouho vzpomínat,“ vzdychla paní Míla. „Jenomže teď musím zase do práce. Jsem tu sama s kuchařkou. Chudák můj přítel, leží jako lazar. Po včerejší noci se nemůže hnout. A je mu špatně. Varovala jsem ho, ať s nimi nepije, když prodává, ale chlapi nemají rozum.“

Oliva udělala soucitný obličej. Vacínek dostal od paní Míly ještě jeden skroječek, a na řadu přišel další zákazník.

Rekonstrukce činu započala tím, že Oliva předstírala, že je paní Kábrlová. Usadila se na cestě do invalidního vozíku a na klín položila tácek. Ochotným pomocnicím vysvětlila, co se dozvěděla od dcery Svatavy při rozhovoru v kůlně. Jak zapomněla vzít z pultu ubrousek, vrátila se do Lesního baru, a mezitím osamocená matka zemřela v řece.

Vozík s Olivou a chlebičky projížděl promenádní lesní pěšinou podle řeky. Šárka ho tlačila, a Bačka vedla vzadu Vacínka na vodítku. Za chvíli vozík míjel místo činu, kde neznámý pachatel udeřil modelku do hlavy a Pekárek ji potom držel v náručí. Na cestě se tam válela potrhaná policejní páska a kolem se kroutily stopy pneumatik po sanitce. Hned o pár kroků dál se otevřel volný břeh s balvany a oblázkovým vstupem do vody. Tady už nezůstaly stopy po policejním pátrání.

Vozík zastavil na cestě.

Přišel čas posvačit, aby rekonstrukce byla dokonalá.

„Ale co budeme dělat my?“ zeptala se Bačka. „Tedy, co asi v té chvíli dělala Svatava, zatímco její matka jedla chlebičky?“

„Budeme čekat a zírat na řeku,“ řekla Šárka.

To povaze Svatavy odpovídalo - čekat na přání matky.

Oliva snědla chlebičky. Nejdřív salámový a potom i vajíčkový. Ukázalo se, že pojídat tenhle druh chlebičku a nezmazat si prsty lepkavou majonézou je nemožné. Lahůdkárna s ní nešetřila.

„Pokračujeme v rekonstrukci,“ řekla Oliva. „Matka poslala Svatavu do stánku pro ubrousek, aby si mohla utřít ruce.“

„Teď musíte, paní Foglová, sedět na vozíku s rukama nahoře a čekat, až se dcera vrátí,“ uhodla Šárka. „To bude trvat dlouho, musí jít tam a zase zpátky.“

Všechny tři v tom čase začaly probírat různé návrhy, co se v pátek mohlo na tomto místě stát, ale nic se hodilo. Nadějně vyhlížel nápad, že Svatava zavezla matku k vodě, aby se mohla umýt, ale když dívky zkusily zajet s vozíkem k řece, přes oblázky se to nedařilo. Kola se propadala a zůstávaly po nich rýhy. A v pátek po činu žádné vozíkové stopy mimo cestu policie nenašla. Další návrh, že Svatava matku k vodě odtáhla nebo odnesla, a ona jí spadla při mytí rukou pod hladinu, musely také zavrhnout. Bez zanechaných stop to nešlo. Nakonec rekonstrukci vzdaly jako neúčinnou, bez výsledku.

Oliva si šla ruce od majonézy umýt do řeky, a tehdy se stalo něco zvláštního. Přestože vstup do řeky byl z cesty vidět jako pozvolný, zblízka se ukázal kluzký a neviditelně strmý. Oliva se sklonila k vlnkám na hladině, a málem v nich skončila. V poslední chvíli získala ztracenou rovnováhu. Namočila si jen ruce po lokty a kolena.

Takhle se to mohlo stát. Matce se nechtělo čekat na ubrousek, umyla si ruce v řece a kvůli sklouznutí po zrádném břehu ztratila rovnováhu. Ve chvíli, kdy padala do vody, měla nohy výš než tělo. Ve zprávě koronera se psalo o okamžitém zalknutí. Matka ani neměla čas a sílu vzepřít se rukama nad hladinu, jako to udělala Oliva.

Tenhle objev otevřel otázku - jak se matka dostala od vozíku na cestě mezi oblázky k řece? To bylo v této chvíli důležitější, než záhada, kdo ji později vyzvedl z vody a udeřil do hlavy.

„Jste celá mokrá!“ upozorňovaly dívky.

Oliva řekla, že to ani nestudí a brzy uschne.

Vzala lodenovou brašnu a vodítko s Vacínkem. Požádala dívky, aby vrátily vozík do kůlny, že musí běžet napřed.

„Když jsme odjížděly od Lesního baru,“ řekla do udivených dívčích tváří, „zrovna tam mířila jedna chatařka. Musím s ní mluvit. Snad ji ještě zastihnu.“

Dívky se chopily vozíku, dostaly peníze na zmrzlinu, a Oliva vyrazila s Vacínkem po promenádní pěšině co nejrychleji zpátky ke stánku.

Sousedku Kábrlových z osady Říční lázně II zastihla Oliva na konci terasy Lesního baru, když se pomalu chystala k odchodu. Na stole ležela prázdná krabička od cigaret, plný popelník, sklenice na kávu pro štamgasty se zbytkem lógru a tácek s dortovými drobkami.

Jakmile se spěchem zrůžovělá Oliva objevila u stolu, pokusila se ji barová štamgastka zahnat nepřívětivým pohledem, říkajícím: *co mi sem kdo leze, vždyť jsem si sedla stranou...* Její chování mělo do obvyklé chatařské soudržnosti daleko. I její zjev působil cizokrajně. Ani stopa po kosmetice. O tvář a ruce pečují slunce, déšť a vítr. Šedivé vlasy má stažené gumičkou. Na sobě černou halenu bez rukávů, a kolem krku koženou šňůrku s barevným tibetským korálkem.

„Smím si přisednout?“ zeptala se Oliva sladkým hlasem.

„Jestli se vám chce...“

Oliva se nenechala odradit. Odložila lodenovou brašnu na volnou židličku a posadila se vedle chatařky. Vacínek se schoulil pod nohy. Cítil kolem chatařky vůni kočičího žrádla, a to se mu nelíbilo.

Oliva sáhla do brašny a s přátelským gestem nabídla chatařce svoje cigarety. Ta nejdřív zaváhala. Možná tušila léčku. Ale prázdná krabička, smutně ležící na stole, je prostě smutná prázdná krabička.

Chatařka si tedy s díky jednu cigaretu vzala a řekla:

„Koukám, že kouříte něco fajnového, dámo... Víte, že vás tu každéj zná? Vás hned tak někdo nepřehlídne.“

Oliva na to nic neřekla. Tohle věděla dávno. Ale začala kout železo, dokud se v chatařce zapalovala vděčnost za dárek.

„Když jsme se minule potkaly, mluvila jste o paní Kábrlové a její dceři. Říkala jste, že matka je podvodnice falešná.“

Chatařka si zapálila, s příjemným přimhouřením očí se zahalila do běloučkého dýmu, jen tak poznamenala „tahle je dneska desátá, nebo jedenáctá?“, a začala povídat. Dokonce ochotně. Měla mírně přichraptělý hlas:

„Když něco řeknu, tak za tím stojím! Podvodnice falešná. To na ni sedí. Na starou Kábrlovou. Předstírá, že je ochrnutá po mrtvici. Co vedle ní bydlím, a vídám ji, falešnici, normálně chodit, dávám si pozor, aby něco neudělala mým kočkám. Prý dělají binec na jejich zahrádce. Mám šest kočiček. Možná sedm.“

Svědectví o pohyblivosti paní Kábrlové Olivu překvapilo. Musela oponovat:

„Paní Kábrlová se nemůže pohybovat, je ochrnutá. Znáám ji léta, když moje maminka chodila ke Svatavě zkoušet, a já jsem ji doprovázela. Zdržely jsme se tam pokaždé dlouho, vybírání stříhů, zkoušky... Paní Kábrlová vždycky seděla v kuchyni a odvolávala Svatavu kvůli tomu nebo onomu... Maminka postávala v prádle u velkého zrcadla a čekaly jsme, až ji Svatava obslouží a vrátí se k nám.“

Chatařka odmítavě mávla rukou, v níž držela cigaretu, a dým zahalil celý stůl.

„Možná zpočátku... dávno... když dostala tu mrtvici. Vždyť ona stará Kábrlová nikdy nepracovala, a Svatava taky ne - jen jako domácí dělnice. Drby nesbírám, ale v osadě se běžně mluví, že nikdo neví, z čeho jsou obě živý. Stará Kábrlka snad ani pořádný důchod nemá. Nejspíš žijí jen z toho šití. Proto stará tu mladou tak potřebuje. Jako služku, pečovatelku a na výdělek. A z pěkný mladý holky se stala shrbená stárnoucí švadlena.“

„Proto si myslíte, že paní Kábrlová nemohoucnost jen předstírá?“

„Nemyslím si to, už jsem vám řekla, dámo, že to vím na beton. Vídám ji pokaždý za oknem, když Svatava běží na nákup. Mají záclonky jen v okně, co vede na osadní cestu. V těch dalších, co vedou k mojí chatě a k lesu, záclony nemají. Tak vídám, že stará Kábrlka běhá po chatě jak splašenej netopejr. Dobře - trochu ty nohy za sebou tahá, ale cizí člověk si toho nevšimne.“

„Ale přece lékaři...“

„Lékaři!“ zasmála se chatařka tak srdečně, až tibetský korálek zacinkal a dým z cigarety vytvořil osmičku. „Lékaři... myslíte si, dámo, že by na starou Kábrlku byl nějaký doktor dlouhý? Nebo krátký, jak se to říká... Ta s doktory točí podle svého, jako s každým. No, vlastně točila.“

Chatařka se na vteřinku odmlčela. Potom dodala:

„Tak vidíte, dámo, že mám právo tvrdit, že stará Kábrlová byla falešnice falešná. Proto je mi Svatavy líto. Teď je v kriminále, pokud vím... V osadě se povídá, že matku utopila v řece.“

„Bohužel, to se říká, ale určitě to není pravda.“

„No, není,“ souhlasila chatařka. „Protože já jsem asi mluvila v lese s tím vrahem její matky.“

„Nepovídejte...“ vydechla Oliva.

Chatařka na důraz svých slov plácla dlaní do stolu, až dortové drobečky na tácku poskočily.

„V pátek jste tady byla, dámo... To jste viděla, jak Kábrlky kupovaly chlebíčky. Pak odjely s vozíkem. Jenomže za čas se Svatava vrátila k pultu. A zase honem pryč. Když odběhla, tady jsem taky skončila. Vyšla jsem si procházkou k řece. Na pobřežní cestě uprostřed lesa na mě vybafnul ten člověk. Celej rozčilenej, a prej ať běžím do hotelu volat policii. Že mám říct, že v řece u břehu leží zavražděná ženská...“

„Snad utopená?“ přerušila ji Oliva.

„Řekl *zavražděná*, to si pamatuju dobře,“ tvrdila chatařka. „On že se vrátí k řece, a bude tu zavražděnou osobu hlídat. Nevím tedy, proč.“

Chatařka se odmlčela, rovnala si vzpomínky.

„Ale vy jste pro policii neběžela,“ pomáhala jí Oliva.

„Řekla jsem mu: *utíkejte si tam sám, člověče*, a odehnala jsem ho. Prosím vás, copak jsem hloupá, abych takovému pro legraci nalítla? Vždyť by doběhl do hotelu třikrát rychleji než já! Kdyby se mnou nemluvil a sám běžel k telefonu, byl by už dávno zpátky, a mohl si tu svoji zavražděnou Kábrlku hlídat.“

Na chvílku zmlkla a típla cigaretu do popelníku. Ještě se tam vešla.

„Čtu knížky,“ znovu začala. „Detektivky. První podezřelý je ten, kdo tu zavražděnou najde. Druhý na řadě je někdo z rodiny. V tomhle jsem dost sečtělá. Mám důkaz, že ten chlap je ten první případ. Víte, jak jsem na to přišla?“

„Ne. To nevím.“

Chatařka se naklonila blíž.

„Protože jsem průsekem cesty zahlídla, jak o kus dál lanaří nějaké rekreaty. Ti ho poslechli, a hnali se k lázním.“

„A ten chlap? Kam potom šel? Na břeh řeky, tam co se stala ta vražda?“

„To nevím. Ztratil se mi v lese.“

„Víte jak vypadal?“ zeptala se Oliva.

Ted' už trochu na svědkyni tlačila, ale snad dobře odhadla její rozpoložení. Tedy, že je ochotná odpovídat na otázky.

„Jak vypadal,“ zamyslela se chatařka. „No, jako lázeňský. Jako host z hotelů.“

„Pamatujete si, co měl na sobě? Stáří? A barvu vlasů?“

Chatařka už neměla v ruce cigaretu, a tudíž ztratila náladu. Nastal zlom.

„Helejte, dámo, to už stačí. Jdu domů.“

Trochu ztěžka vstala, sesbírala sklenici s lógreem, aby ji vrátila do stánku na pult s použitým nádobím, k tomu shrábla tácek, aby ho odložila do koše u terasového plůtku, a hotovila se k odchodu.

Ještě Olivu vyzvala:

„Zastavte se někdy v mojí chatě na kafe! Kočičky si s vaším psiskem pěkně pohrajou. Můžete si odnést kotě. Nebo dvě.“

Oliva se lehce zachvěla, a nebylo to zimou. Také Vacínek se pod židlí nepokojně zavrtěl. Ale věřil, že k návštěvě kočičího doupěte v osadě Říční lázně II nikdy nedojde.

Blížilo se poledne.

Dřevěné stupně na terasu nepřestávaly skřípat, jak po nich přicházeli rodinky výletníků k nedělnímu obědu. U výdejního okna se tvořila fronta, a vzadu mezi hrnci prokmitávala bílá zástěra kuchařky.

Skoro současně s odchodem milovnice koček se ke stolu připotácel přítel Mrázek, zvaný Mrazík. Táhnul za sebou poloprázdný pytel na odpadky. Zjevně mu nebylo dobře. Tváře pobledlé, oči zarudlé. Nezřetelně pozdravil Olivu a sebral plný popelník, aby ho vysypal do pytle. Pár drobečků, co chatařce popadaly s tácku, smetl dlaní se stolu. Očividně prováděl úklid před vydáváním nedělních obědů.

Oliva se soucitně zeptala:

„Je vám špatně?“

Mrazík zavrtěl hlavou.

„Už je to lepší. Koukněte, jak vypadám, a to jsem si jen připíjel se šerifama na zdraví. Zato chlapi od vás z osady,“ vyrazil ze sebe, „to je třída! Kdepak já. V noci, když se všechno vypilo

a prodával jsem jenom sladké likéry, se vaši seřadili do šiku, pochodovali potmě lesem nahoru na kopec a zpívali Askalonu. To jsem ještě nezažil. Dáte si, madam, něco k obědu?“

Oliva se vzpamatovala. Vstala a natáhla se pro lodenovou brašnu.

„Teď nemohu. Mám věci u vodáků a musím vrátit klíče od chatky.“

Vacínek odcházel z Lesního baru nerad. Obvykle radostně poskakoval po dřevěných stupních na cestu, ale tentokrát scházel dolů uraženě. Nedostal párek v rohlíku! Jediné, co ho utěšovalo, bylo vymizení vůně kočičího žrádla.

Setkání s chatařkou z osady Říční lázně II přineslo světlo do záhady, jak se nebožka stará paní Kábrlová dostala z lesní promenády na říční břeh. Prostě se zvedla z invalidního vozíku a došla si tam. Pak mohla dál předstírat ruce upatlané od majonézy a netrpělivě čekat na dceru s ubrouskem. Mohla ji i vyplísnit, že čekala příliš dlouho. Rodinná tajemství bývají neuvěřitelná, o tom by mohly vyprávět soudní případy doktora Šimečka.

K tomu ale chybělo vysvětlení, co se stalo za chvíli po utonutí staré paní. Někdo se neštilil uchopit mrtvé tělo, nadzvednout ho nad hladinu a udeřit velkým oblázkem vzadu do hlavy. Potom tělo zase spustil pod vodu a oblázek se skvrnou od krve nastražil na břeh.

Oliva vedla Vacínka od Lesního baru kolem původního zanedbaného lázeňského parku, aby se dostala k lávce přes řeku a na druhém břehu k vodáckému tábořišti. Potřebovala vyzvednout věci z půjčené chatky a správci vrátit klíče.

Od setkání s kočičí chatařkou měla Oliva rozmrzelou náladu, přestože si to sobotní události nezasloužily. Vždyť ona a Vacínek přispěli k rozšíření slávy pilných rukou Harryho ženy! Za druhé - na její popud Jeřábkova spiklenecká rota uhlídala bezpečí modelek na molu. A za třetí - akce „poslat Svataavu do Paříže“ se vydařila, matčina švadlena má díky Olivě cestu do světa otevřenou. Proč tolik nespokojenosti? Protože se ukázalo, že chatařka, co má v mysli jen blaho několika koček, odhadla případ *sedmá modelka* lépe než Oliva.

V mysli Olivy totiž do rozhovoru v Lesním baru neuspořádaně proplouly různé okamžiky jako rozbité střepty zrcadla. V tomhle střepu se promítlo setkání s Bobi za hotelem, tady rozhovor se Svataavou v kůlně, vedle se vznášel střípek snídaně s kapitánem Krouckým. Najednou se zrcadlové střepty začaly skládat do rámu, stvořeného cigaretovým dýmem kočičí chatařky.

A je tu celý obraz.

Na něm parodie scény z krimi filmu, kde Čenda Kortýz běhá po přehlídkovém molu s napřaženým kuchyňákem a za hrůzných výkřiků publika pronásleduje modelku ve šnůrkových plavkách.

Nesmyslná představa.

Oliva se zastavila u jednoho zimostrázu tak nečekaně, že Vacínek na vodítku se málem uškrtil. Ohlédl se po paní s výčitkou, ale ta ho nevnímala. Hleděla do keře poněkud nepřítomně.

Do skládačky se totiž pokoušel vnutit další střípek, vyslaný ze švýcarské dáli doktorem Šimečkem. Ten střípek sděloval: „*To vám říkám, Foglová, nikdy netahejte do kauzy city. To jen povoráte, protože city ke známým lidem vám nedovolí kauzu vyhodnotit správně.*“

Oliva ukončila pohled na zimostráz a začala mluvit:

„Co mě to napadlo, Watsone? Co mě to napadlo souhlasit s tím, že zrovna muž jako Čenda Kortýz plane touhou po vražednické pomstě? Posílal výhružné dopisy! Televizní program vsunutý do kabelky! Jako stín se zákeřně plazil po zdi hotelu. Proč jsem Bobině věřila všechno, co mi napovídala? Protože jsem s ní seděla na střední škole v jedné lavici? Nebyly jsme kamarádky. Jen spolužačky. Dobré a věrné spolužačky. Pozvala mě na svatbu. Spolužákům se důvěřuje. Táhneme za jeden provaz. Chráníme se navzájem. Jsou mezi námi přátelské city.“

Zrcadlo v její mysli se zachichotalo.

Oliva mu odsekla:

„Jak jsem mohla tušit, že ze spolužačky se stane bezohledná podvodnice?“

Zrcadlo odpovědělo:

„Spolužačka Bobi není podvodnice, má paní. Ona se jen zamilovala do vychytralého mladého muže. Aby si ho udržela, strkala mu všechny peníze, co jí jako produkční přišly pod ruku. Tedy cizí peníze.“

„Myslíš toho elegána, co si říká *finanční poradce*?“

Zrcadlo vyprsklo smíchy tak silně, že cigaretový rám odeslal bloudit pár bílých obláčků po jejím mozku.

„Elegána? Spíš falešného frajera v blýskavém saku.“

Oliva dodala důrazně a věcně:

„Měla jsem si všimnout, že o napadení modelky věděli pouze dva lidé. K činu došlo, sice ne na módní přehlídce, ale u řeky. Od začátku šlo jen o sedmou modelku. Někdo ji vyzval, aby tajně přijela do Poříčí na slavnost. Někdo na ni čekal v pátek na břehu, kde byl svědkem utonutí paní Kábrlové. Nemohl tomu zabránit, ale mohl ji využít ke zdání, že v lese řadí oblázkový šílenec. Modelka na schůzku v pátek nedorazila, protože musela na procházku s ostatními děvčaty - viděla je paní Míla z Lesního baru. Přišla na tajnou schůzku až v sobotu, kdy pachatel

číhal s odhodláním se jí zbavit. Nepovedlo se, modelka přežila. Jediný možný viník všech zmatků je frajer v blýskavém saku. Matka koček z osady Říční lázně II odhalila strůjce zločinu dřív než já. To je ostuda, Watsone! Nikomu to neřekneme.“

Zarostlý lázeňský park skončil živým plotem, a otevřel se pohled do plovárny. V nedělním poledni dřímala tichá a znavená ve zdupané trávě, jakoby po včerejší *Slavnosti letní módy* měla krutou kocovinu. Velký stan ležel stržený uprostřed trávníku, kolem muži v pracovním oblečení skládali konstrukci přehlídkového mola. U převlékárny čekaly na stěhovací vůz seskládané prominentní židličky a prodejní stolky. Na trávnících se válely útržky obalů z cukroví, rozšlápnuté kelímky a zbytky papírových tácků. Přecházeli tam brigádníci a snaživě sbírali odpadky do pytlů.

„Jak jsem mohla Bobině důvěřovat!“ nepřestala Oliva lamentovat, trpce a zklamaně. „Jak jsem mohla věřit všemu, co se mi snažila namluvit!“

Po trati na protějším břehu s hukotem přešel vlak a zmizel v lesíku za vodáckým tábořištěm.

Oliva se rozhodla porušit slib, že ji nikdo s Bobi neuvidí, aby nevzniklo podezření, že paní produkční má blízko k právníkům.

„Musím mluvit s Bobinou! Snad ještě neodjela z hotelu.“

Vacínek souhlasil a otočil vodítko za obědovou vůň, co se k parku táhla z restaurace hotelu „U vody“. Zároveň s tím se z Poříčí ozvalo vyzvánění nedělních zvonů, přerušované houkáním sanitky. Hnala se ke kolejím za nádražím.

Olivě přešel mráz po zádech.

Napadlo ji, že sedmou modelkou případ *elegán v blýskavém saku* ještě neskončil. Na řadě může být Bobi Kortýzová. Když jde o peníze...

Recepční hotelu „U vody“, kde se ubytovaly návrhářky a dámské celebrity z přehlídek, by jistě věděl, jestli paní produkční je stále v Lázeňských domech. Ale Oliva do recepce nedošla. U růžemi obrostlé kolonády jí zkrížil cestu kapitán Kroucký. Pospíchal právě od recepce, svého „hlavního stanu“, směrem na parkoviště. Černé kožené desky zlověstně svíral pod paží. Jakmile před sebou uviděl psíka na vodítku a za ním Olivu, hned volal:

„Hezké poledne přeju, paní Foglová! Jak jste dopadla u řeky s rekonstrukcí činu?“

Oliva počkala, až k ní dorazí, a odpověděla po pravdě, že její rekonstrukce nové informace do vyšetřování nepřinesla. Kromě té nejdůležitější.

„Získala jsem chatařku, která dosvědčí, že paní Kábrlová byla schopna mýt ruce v řece bez pomoci. Nemohoucnost jen předstírala, aby získala péči své dcery. Utopila se sama - břeh je na tom místě zrádný.“

Kapitán Kroucký trochu samolibě poznamenal, že s podobnou možností počítal, a proto se tímhle případem nezabýval. Pro něho byla rozhodující zpráva od koronera, že pachatel vraždu fingoval.

Oliva se zeptala:

„Odjíždíte za zraněnou modelkou do Prahy, pane kapitáne? Prozradila lékařům jméno toho, kdo ji napadl?“

„My jsme s Horáčkem od naší společné snídaně nezaháleli,“ chlubil se Kroucký, „ale za Ivetkou Černou se nechystám. Jsme nepřetržitě ve spojení s doktorem, co nám ji hlídá, a máme v nemocnici svého člověka. Už se zase probrala, tentokrát natrvalo. Ale než se úplně vzpamatovala, pronesla *ten debil* osmkrát.“

Na vteřinku se odmlčel, aby dalšímu proslovu dodal na významu.

„Zpočátku uvedla, že padla sama hlavou na kámen. Když ji náš člověk upozornil na svědectví Jindřicha Pekárka, začala tvrdit, že svědek je lhář, co ji chtěl znásilnit. Ale náš člověk se nedal a naléhal. Nakonec se Ivetka rozplakala a přiznala, že toho debila moc nevydírала. Jen na základě jejích požadavků platil výdaje na bydlení, taxíky a dovolené v luxusních destinacích. Dokonce ji poslal na Maledivy! Dále hradil nákupy kosmetiky, šperků a oblečení. Ale Ivetka to chápe tak, že ho doopravdy nevydírала. Jen mu párkrát řekla, že to na něj práskne.“

Oliva už byla netrpělivá.

„A jméno toho údajně nevydíraného dárce?“

„Náš člověk i doktor jasně slyšeli jméno *Liboc*. Domníval jsem se, že je to její bydliště, ale ona bydlí v Košířích. O jakou osobu se jedná mi došlo, až když do recepce volal nějaký Libocký a oznámil obavy. Jenomže ne o Ivetku Černou, ale o svou přítelkyni.“

Oliva sevřela rty a zavřela oči.

„Totiž - celou noc jsme prováděli výslechy lidí z hotelu, od módy a technický personál, ale nikde jsme, ani dnes ráno, nezastihli paní produkční. Prostě zmizela. A teď nám volal Libocký, že čeká v Praze na nádraží, že měla přijet domů do Prahy vlakem, ale nepřijela.“

„Vlakem? Proč zrovna vlakem? Vždyť do Prahy stále odjíždějí auta...“

„Pan Libocký oznámil, že jeho přítelkyně Bobi Kortýzová, ta produkční, údajně chtěla spáchat sebevraždu skokem z jedoucího vlaku. Dopustila se velké zpronevěry peněz dodavatelů. Prý nemohla snést pocit viny. A že asi skočila. Telefonát proběhl zhruba před půl hodinou. Chtěl jsem poslat naše lidi, aby zkontrolovali trať, ale dělníci už na trati tělo našli. Kousek za nádražím.“

„Je mrtvá?“ vydechla Oliva.

„Není. Moc se jí nestalo. Jela tam sanitka, a volali mi z nádraží, že má otřes mozku. Praštila se hodně vzadu do hlavy. Zůstala při vědomí, doplazila se podle kolejí na hromadu uhlí. Dneska provádím, paní Foglová, vyšetřování jen po telefonu.“

Oliva se zatvářila podivně, a Kroucký si to vyložil po svém.

„To víte,“ dodal, „je to zmatek. Jedu na nádraží, omrknout ty koleje.“

„Pane kapitáne, myslíte, že by si produkční od módních přehlídek uměla otevřít bez pomoci dveře jedoucího vlaku? Kromě toho vagony do Poříčí mírají dveře blokové.“

Kroucký se usmál, zase trochu samolibě.

„Za koho mě máte, paní Foglová? Hned mě napadlo, že náš pachatel Libocký svou přítelkyni udeřil do hlavy jako Kábrlovou a Ivetku, a pak ji odložil jakoby vypadlou z vlaku mezi pražce. Snaží se mě zmást, že netrpělivě čeká na hlavním nádraží. Kdoví, odkud do recepce volal. To si zjistíme. Zkrátka Libocký odvezl Kortýzovou za nádraží, tam ji vylákal z auta, praštil do hlavy a hodil ke kolejím. Přece skutečný sebevrah by čekal, až to strojvůdce pořádně rozjede! Na tohle nepotřebuju dlouhý vyšetřování. Stačí mi jedno dopoledne, a případ je vyřešený. Pana Libockého si zajistíme. Ten člověk musí být strašně hloupý. Navíc nemá v pažích žádnou sílu. Ani šutrem mávnout neumí. Ale neberte to ve zlém, paní Foglová... Jsem rád, že modelka Ivetka i ta produkční Kortýzová přežily. Motivem se nezabývám, ten se podbízí sám. Vždycky jde o krádeže a podvody s penězma. Jen ta Kábrlová starší se nemusela utopit! Holt měla smůlu na chlebiček s majonézou... Večer si to sepíšu, a v pondělí ráno jedu na Šumavu.“

Na odchodu se Kroucký ještě otočil a doplnil:

„Málem bych zapomněl, paní Foglová, mám pro vás novinu! Před chvílkou jsem zavolał do Prahy kolegům, aby zařídili propuštění Svatavy Kábrlové. Bez ohledu na to, jestli bude tvrdit, že matku zabila, nebo nezabila. Když si s ní nebudou vědět rady, ať přivolají psychology. Ti už dají obětavou dcerku dohromady!“

Kroucký úředně a pevně sevřel desky v podpaží, zvolal „končím s telefonováním, jedu do terénu,“ a hbitě odkráčel.

Oliva zůstala s Vacínkem na parkové pěšince a dívala se za ním, jak nasedá do temného vozu a odjíždí. Vůz se v efektní otočce rozjel po asfaltu, potom jako ve filmu zasvištěl ostrou zatáčkou kolem pískovcových květníků, pak ještě jedna zatáčka doprava a nakonec zmizel za rohem turistického hotelu „Pod skalou“. Prach z parkoviště zavířil a pomalu usedal na lázeňskou květinovou výzdobu.

Za řekou znovu začala kvílivě houkat sanitka. Ale bylo to daleko, a rušná kolonáda a restaurace v čase oběda ji přehlušily.

Oliva se sklonila k Vacínkovi a řekla:

„Musíme vrátit klíče od chatky, Watsone. Ale nejdřív si zajdeme do kolonády na zmrzlinu. A vy dostanete kornoutek...“

Vyzvánění nedělních zvonů z poříčských kostelů mělo ukončit veškeré dobrodružství Staré osady s letošní lázeňskou *Slavností letní módy*. Ale události se ještě nezastavily. Například - odpoledne se pod verandou *Oklahomy* sešlo pár osadníků na kus řeči s docentem Jeřábekem. Některé čekalo balení a odchod za řeku na vlak.

Po pěšince se přehnal Pekárek v plné vandrácce zbroji, s usárnou a žracákem.

Jeřábek na něj zavolal:

„Jedeš za kamarády na sever?“

Pekárek se zastavil a pár kroků vrátil pod verandu:

„Kdepak za kamarády! Jak jsme včera čekali v hale u recepce na policejní výsledky, tak jsem se seznámil s jednou modelkou. Povídali jsme si, a ona že ještě nikdy nebyla v lese pod stanem. Že zná jen ubytování u moře. Slíbil jsem jí, že spolu pojedeme na vandr. Normálně přespávám pod širákem, ale kvůli ní vleču maskáčový jehlan. Teď tu modelku vyzvednu z hotelu, vezmu ji na přehradu, vím o hezkým fleku stranou od lidí. Vzít ji rovnou do pořádný český divočiny, z toho by mohla dostat kulturní šok.“

Mladý Pekárek ještě upozornil chataře, že máma přijela, seřvala ho kvůli nesplněnému seznamu prací na chatě, zalezla do spacáku a usnula. Ať ji nechají spát - jen aby se ve čtvrtek podívali, jestli ještě žije a nepotřebuje nákup na víkend. Slíbili mu to. Pekárek zamával na rozloučenou a pádil do údolí.

Pohledy chatařů ho vlídně sledovaly. Harry váhavě pronesl:

„Neměl by raději razit na sever? Na pořádný čundr s kamarádama?“

„Kamarádi počkají,“ pronesl Calvera zjihlým hlasem. „Dobře jsme kluka vychovali. Rozhodl se správně! S kamarády může trampovat kdykoli se mu zlíbí, ale mít v jehlánku krasavici, co se živí předváděním spodního prádla, to se nepodaří každý den.“

Všichni souhlasili, a kovboj Střecha dojetím zaslzel.

V následujícím týdnu vítězka soutěže poříčských švadlenek Svatava Kábrlová odjela na třínedělní stáž do pařížského krejčovského salonu. Z Paříže se už nevrátila. Za pár měsíců od ní Oliva dostala dopis se žádostí, aby zařídila prodej opuštěného domku v osadě Říční lázně II.

Svatava se totiž v salonu zamilovala do chorvatského střihače látek a provdala se za něj. Novomanžel je vdovec, má dvě dospělé dcery, a ty Svatavu zbožňují.

„Vždycky jsem toužila po manželství a dětech. Na prahu stáří se mi to splnilo,“ psala Svatava. „Jsem šťastná a žiji spokojeně. To jen díky Vám, paní Foglová! Bez Vaší pomoci bych život v Paříži nikdy neměla. Budu na Vás po celý zbytek života s vděčností vzpomínat. Petar Vás pozdravuje a rovněž děkuje.“

P.S.: My si ještě s manželem moc nerozumíme, učíme se domlouvat navzájem, ale když vezme do rukou nůžky, krejčovský metr nebo jehlu s nití, jsme jeden člověk, jedna duše. To nám stačí.“

Nečekaný závěr pařížské stáže Olivu potěšil. Vyhledala vhodnou realitní kancelář, aby domek Kábrlových nabídla novému majiteli.

Posledním dozvukem *Slavnosti letní módy* bylo pozvání docenta Jeřábka do kanceláře Lázeňských domů.

„Tolik mi na nerušeném průběhu slavnosti záleželo, pane docente,“ rozplývala se paní ředitelka. „Slavnost se plánovala jako propagace lázní, dostavilo se mnoho vlivných hostů... Nemohla bych dopustit, aby se rozkřiklo, že pobyt v našich hotelích není bezpečný. Ještě že jste se nacházel poblíž...“

„Šli jsme s kamarády náhodou kolem,“ zalhal Jeřábek.

Jako odměnu si docent z ředitelské pracovny odnesl poukaz na neomezené občerstvení zdarma ve venkovním grilu.

Tak se stalo, že když chataři přijeli o víkendu na osadu, vyrazili muži ze spiklenecké roty dolů z kopce do Lázeňských domů.

Mládenec v zástěře postával se založenýma rukama u grilovací skříně a bez hnutí pozoroval, jak se hlouček zálesáků pohodlně usazuje kolem grilu na dřevěné barové stoličky a židle přinesené od stolků.

Docent hodil na pult poukaz na občerstvení a ptal se:

„Znáš tohle?“

Mladík odpověděl:

„Znám.“

Hromotluk Tóna z chaty *U pistolníka* vznesl dotaz:

„Máš grilovanou krkovičku?“

„Mám.“

Harry k jeho otázce připojil další:

„Máš grilovaný koleno?“

„Mám,“ stejně nevzrušeně zněla odpověď.

Přisadil si taky kovboj Střecha:

„A klobásky máš?“

„Jasně, že mám.“

Docent Jeřábek spokojeně pokýval hlavou a velel:

„Tak rozpal gril a roztoč pípu!“

Mládenec se odlepil od grilovací skříně. Pečlivě uložil Jeřábkův poukaz do pokladny.

Načež rozpálil gril a roztočil pípu.

Zločiny v chatové osadě

Bajonet po Němcích

Detektivní povídky z chatařského prostředí zahájil příběh, v němž se poprvé představila Oliva Foglová a pejsek Vacínek. Na lesní cestě Oliva nalezne usmrceného stavebního dělníka, a hned je o namáhavé soupeření s kriminálním vyšetřovatelem Krouckým postaráno. (2012)

Mrtvý ve sklepení

Druhý příběh utvrdí čtenáře v naději, že hezké letní počasí v rekreační oblasti Poříčí jen tak nepomine. Bohužel, mrtvý ze sklepení má kolem hrdla utažený pásek z pánského koupacího pláště, a ačkoli to zní nepravděpodobně, stopy vedou do Staré osady... (2014)

Jednou se neprobudíš

Potřetí je nutné vyřešit kriminální případ v chatové osadě. Je tu prázdninové dobrodružství party studentek, lehkomyšlně zamotaných do sítě vražednické hry. Otázkou není, která z nich zemře, ale která přežije, a ztrátám nezabrání ani Oliva Foglová... (2016)

Všechny tři příběhy byly v roce 2016 vydány v nakladatelství Václav Vávra pod jednotným názvem „Bajonet po Němcích“ s ilustracemi Marko Čermáka.

Srpnové bouřky

Když se začerná obloha a z dále zní hrom, přicházejí na kombajnéra, jehož před lety na poli zasáhl blesk, podivné choutky. Stačí vzít těžkou lopatu a vydat se na lov do chatových osad. Chataři se loví dobře - ale mají tam Olivu Foglovou. Když na výletě pejsek Vacínek přinese ze skalní průrvy botu ubohé oběti, Oliva hned ví, kolik uhodilo... (2023)

– k volnému stažení zdarma na www.rodocapsa.cz

Smrt hodného souseda (připravuje se)

Bezmezně důvěřovat kdekomu, když jde o peníze, se nevyplácí. Ať se pak takový důvěřivec nediví, když jednoho dne vyletí ze stínů temných skal k jeho chatě ostrý šíp. A když se pak začne účtovat, nastane čas k divení i pro Olivu Foglovou...

Jaroslava Kavče Šálková

Chlebíček s majonézou

*detektivní příběh z tramsko-chatařského prostředí
s Olivou Foglovou*

Rok vydání: 2024

Počet stran: 56

Více informací na webu:

www.rodocapsa.cz

e-mail: rodocapsa@seznam.cz

NEPRODEJNÉ